ROBIN JAMES

Sărutul vedetei

Traducerea și adaptarea în limba română de
LUCIAN IRIMIA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Kathy Allison Carter încercase să repare un saxofon, dar nu reușise. Se gândi la firma pe care o agățase în fața magazinului acum doi ani: "Kathy Carter – Reparații instrumente". Defectări instrumente se gândi ea trist. Saxofonul era într-o stare mai proastă decât atunci când i se adusese. Înainte se putea cânta le el, deși era deformat.

Acum era inutil.

Știa că în starea de plictiseală în care se aflase, nu trebuia să se apuce de repararea saxofonului. Era sâmbătă și era primăvară în Aplle Grove, Wisconsin. Afară, soarele lumina florile de liliac de pe Broad Street. Dar înăuntru, Kathy stătea la bancul de

lucru, gândindu-se la evenimentele care o făcuseră să nu iasă afară în această frumoasă zi de primăvară. Avea douăzeci și patru de ani și acum se lupta cu instrumentul muzical.

Poate că era din cauză că tatăl ei era pastor; poate că ar fi trebuit să nu se pripească. Dar când domnul Woods, șeful fanfarei liceului, le ceruse oamenilor să caute în pod instrumente vechi pentru a le dona orchestrei, Kathy se oferise să le repare gratis, în timpul ei liber. De obicei, sâmbăta avea închis, dar acum își pierduse răbdarea, lucrând de douăsprezece ore continuu.

Privind în conul saxofonului, își studie reflecția distorsionată. Nasul părea mare, iar părul blond îi încadra pomeții imenși. Gâtul nu i se vedea.

Spuse cu voce tare:

– Își dă cineva seama ce nobilă sunt? Ce altruistă? Ce … flămândă?

Nu avea nimic în stomac. Mâncase un păhăruț cu iaurt cu afine, dar la etaj, în micul ei apartament nu mai avea lapte, pâine, fructe, suc de portocale, nimic.

Îi trecuse prin cap să meargă la supermarket până nu închidea, dar nu putea lăsa treaba.

O venă îi pulsa la tâmplă. Probabil va avea o migrenă.

Cineva bătu în geamul vitrinei magazinului și Kathy o văzu pe Marijo Johnson, o studentă de-a ei la pian, care avea părul roșcat. Marijo îi făcu cu mâna, își desfăcu pelerina și-i arătă tricoul cu un star rock desenat pe el. Neil Stratton.

Se părea că jumătate din persoanele din oraș sub treizeci de ani aveau câte unul. Tipul câștiga bine. Kathy vorbi doar din buze:

– Foarte drăguț!

Satisfăcută, adolescenta plecă.

Kathy clipi de vreo două ori ca să-și limpezească privirea încețoșată și-și admiră atelierul. Iedera din colț trebuie tunsă, dar pe pereți erau afișe colorate cu instrumente muzicale. Tejgheaua era albă. Bancul de lucru, pe care îl cumpărase la o licitație, împreună cu biroul, era plin de unelte. La ușă era un panou unde lăsa clienții să pună anunțuri cu obiecte de vânzare și întâlniri.

Era timpul să facă o pauză de cinci minute. Nu i-ar fi stricat. Nu prea dormise noaptea. Mai bine ar fi făcut o pauză de zece minute.

Porni aparatul de radio. O reclamă spunea că Neil Stratton va concerta la Nordic Valley, stațiunea de schi din apropiere. Iar el. Îi ajungea cât auzise despre concertul acesta. Chiar și sora ei Renee, se ducea. Era absurd că încă îi făceau reclamă. Biletele se vânduseră în douăzeci și patru de ore, dar se pare că timpul de reclamă fusese cumpărat cu câteva luni înainte.

După reclamă, alt crainic spunea cu emfază:

– Ne pare rău, dar toate biletele la concertul lui Neil Stratton s-au vândut.

– Nu mai spune, Sherlock Holmes, zise Kathy cu voce tare și schimbă pe un post cu muzică clasică. Renee dădea mereu pe postul de muzică rock și Kathy trebuia să-l schimbe. Pe postul ei favorit se dădea Offenbach, dar dintr-un motiv obscur, cântecele lui Stratton o obsedau.

Nu era chiar ceea ce-i plăcea, dar Neil Stratton nu ajunsese faimos degeaba.

Cântecele lui erau calde, senzuale, vocea lui era seducătoare. Peste tot erau poze cu el. Chiar și Kathy știa multe despre el. Provenea dintr-o familie bogată din Virginia și avusese o bursă Fulbright la Universitatea din Chicago. Cântecele lui erau primele în top. Cele două filme ale sale făcuseră furori și obținuse o nominalizare la Oscar. Primise două premii Grammy. Părea că se născuse sub o stea norocoasă.

Își puse coatele pe masă și se frecă la ochi. Invidia te cuprinde atunci când nu ai nimic în stomac. Să se întindă pe canapea, sau să meargă la cumpărături? Sau să se întoarcă la saxofon?

Gândurile îi fură tulburate de zgomotul făcut de o motocicletă Harley – Davidson pe Broad Street. Văzu motocicleta trecând în viteză, apoi o auzi cum se oprește mai încolo. Cineva se credea James Dean.

Ridică privirea când clopoțelul de la ușă sună. Era evident motociclistul, cu o jachetă de piele maro, scoțându-și casca. Poate vroia să distrugă orașul, împreună cu banda lui, ca în filmele cu Marlon Brando.

Dar motociclistul zâmbea. Doamne, ce atrăgător era! Oare ce căuta în atelierul ei?

Îi părea cunoscut. Dar nu-și amintea cine era. Avea aproape treizeci de ani. Era oare vreun prieten de la liceu? Îl cunoscuse în vreo tabără de vară? La facultate? Imposibil. Și nu era o figură pe care s-o uite ușor.

Tipul avea trăsături fine, deși nu arăta ca un manechin. Fața lui era prea plină de caracter pentru asta și părea că râde de el însuși. Asta îi dădea un farmec aparte, și îl făcea periculos. Părul îl avea negruși strălucitor.

Avea pomeții înalți, mandibula fermă și un mic semn pe bărbia hotărâtă. Era suplu și grațios, dar cu umeri puternici. Doamne, de ce se gândea la trupul lui?

Jenată îi întâlni privirea. Ochii lui erau albaștri, strălucitori și liniștiți. Părea că-i putea citi gândurile. Kathy era îndrăzneață, dar acum se simțea intimidată. Spera să nu se observe. Își trecu repede mâna prin păr. Controlează-te, Kathy!

Bărbatul o lăsă să-l studieze, răbdător. Părea obișnuit cu asta. Își scoase o chitară uzată de pe umăr.

– Am o problemă, spuse el. Mă poți ajuta?

Avea o voce extraordinară. Răgușită puțin și senzuală, o făcu să se înfioare.

Îl privi cum punea chitara pe tejghea, în timp ce vocea lui îirămăsese în memorie ca o mângâiere. Doamne! Ce-o făcea să se gândească la asta? Deodată, își dădu seama că nu-și amintea ce spusese el.

– Ce-ai spus? întrebă ea automat.

– Poți să-mi înlocuiești un buton de acordare? Vocea lui parcă o mângâia pe inimă.

Bărbatul îi arătă butonul rupt pe gâtul ghitarei.

Kathy luă chitara ca o mamă care-și îngrijește copilul lovit. Atunci își dădu seama cu cine vorbea.

– Neil Stratton, spuse ea. Vedea steluțe colorate în fața ochilor și ameți. De ce nu mâncase?Și leșină.

Astfel, Kathy Allison Carter, care repara instrumente și dădea lecții de pian într-un mic orășel de provincie, se trezi în brațele lui Neil Stratton, compozitor și cântăreț de renume mondial.

Se simțea ca și cum ar fi revenit la suprafața unei piscine, după ce se lovise. Stătea pe canapea, iar Neil îi ținea capul și-i pusese o cârpă umedă pe tâmple.

– Vrei să bei puțină apă? întrebă minunata voce.

Dădu din cap că da. Îi dădu să bea dintr-un pahar de hârtie. Brațul lui era musculos. Bărbatul era atât de aproape, încât îi putea simți răsuflarea proaspătă pe gene, parfumul și mirosul de piele al hainei lui.

După ce leșinase, o pusese pe canapea. Găsise cârpa și apa în baie și paharul de hârtie după ușă. Un bărbat descurcăreț.

– Te-aș înțelege să reacționezi așa dacă eram Elvis. Oricum, a fost fermecător.

O lăsă cu grijă pe canapea și-i puse o pernă galbenă sub cap. Fu dezamăgită că n-o mai atingea. Ar fi vrut să-i spună că de fapt leșinase din altă cauză.

– De fapt am leșinat de foame.

– Ai văzut un hamburger pe podea și te-ai trântit după el.

– Azi am mâncat doar un păhărel de iaurt cu afine.

– Când te-am văzut m-am gândit că arăți ca o fată care mănâncă un păhărel de iaurt cu afine la micul dejun. O atinse cu degetul pe frunte și-i aranjă câteva șuvițe. Nu încerca să te ridici. Mă întorc repede.

Plecă și Kathy auzi clopoțelul de la ușă, la ieșirea lui. N-o mai durea capul. În schimb, trupul îi fremăta în locurile unde o atinsese. Închise ochii, speriată că era atât de vulnerabilă la atingerea unui bărbat. Dar Neil Stratton nu era orice bărbat. Ce vis nebunesc!

Îl auzi întorcându-se, trăgând zăvorul de la ușă și întorcând cartonul pe care scria: DESCHIS – ÎNCHIS.

– Îți place carnea de curcan? întrebă el arătându-i un sandviș.

– Nu-i cina ta?

– Sandy îmi pune mereu prea mult.

Kathy luă sandvișul, hotărâtă să nu-l întrebe dacă Sandy era ultima lui cucerire. El simți însă că era curioasă și spuse:

– Sandy e soția basistului meu. Crede că trebuie să aibă grijă de mine.

Kathy se simți ușurată și asta o supără.

– Pâine albă! exclamă ea involuntar cu dezamăgire și regretă imediat.

– E bun.

– Trebuie să fiu recunoscătoare că nu e o mâncare vegetariană.

Îi luă sandvișul din mâna și-l duse la gură.

– Calul de dar nu se caută la dinți, dragă.

După ce termină, ea spuse:

– Ei bine, îmi pare rău că l-am mâncat. Trebuia să-l păstrez și să spun că era sandvișul tău.

– Nu-i nimic. Îți dau un autograf pe coaja de pâine.

– Mulțumesc că m-ai pus pe canapea și mi-ai dat să mănânc. Hai să mă uit la chitara ta.

– Nu. Mai odihnește-te, să nu leșini iar.

– Îți place să fii ascultat, nu-i așa? întrebă ea supărată.

Zâmbi.

– Nu te forța. Nu-ți face griji. Ți-am închis atelierul.

– Am observat.

Amuzat, el spuse:

– Dacă ești jenată că suntem singuri ...

– Nu sunt! minți ea.

Neil se așeză lângă ea pe canapea și genunchii lor se atinseră din întâmplare.

Ca să-și ascundă jena, Kathy întrebă:

– Măcar am leșinat cu grație?

– Nu. Ai căzut pe o cutie de instrument și ai răsturnat o sticlă cu ulei mineral. Eram gata să chem salvarea.

– Aici nu avem spital sau doctor. Când cineva are nevoie de o ambulanță, e dus cu dricul la spitalul din Smithfield. Nu ai un concert de dat?

– Am. Mai târziu. Privirea lui Neil îi cântări fața și gâtul, apoi ochii. Ești căsătorită?

– Nu! spuse ea speriată.

– Ai un prieten?

– N-am.

– Atunci, ești călugăriță?

Se enervă.

– Nu!

– În ziua de azi nu poți să știi. Ce fac de te enervez așa?

Părea sincer interesat, dar privirea lui îi spunea că ghicise.

– Nimic, răspunse ea. Deși nu sunt obișnuită să fiu cântărită din priviri de vedete. Vrei te rog să te dai puțin mai departe? Genunchii lor nu se mai atingeau. De ce mergi cu motocicleta? Ai limuzina la reparat?

– N-am limuzină. Când sunt în turneu, două dubițe și un autocar duc echipamentul și formația. Câteodată iau și motocicleta cu mine. Astfel, când se plictisesc de mine ...

zâmbi ... merg pe două roți pe drumuri secundare. Peisajul e plăcut.

Ce fel ciudat de a pune problema.

– Și de ce ți-ai adus chitara aici?

– Din impuls. Treceam pe drum și m-a atras atelierul tău. Lalelele galbene din ghiveciul din vitrină. E un atelier primitor.

Știa să facă un compliment. Vocea lui era atât de caldă, încât Kathy aproape că simțea miere în gât. Muncise mult să-și facă atelierul însorit; se bucura când cineva observa asta.

– M-aș putea folosi de vizita ta, spuse ea. Aș putea adăuga la firmă: "Acolo unde vedetele își repară chitarele". Vocea i se pierdu și, jenată, își duse mâna la gât.

Mereu se încheia până la nasturele de sus. Acum erau unul ... doi ... trei ... patru nasturi descheiați! Roși.

Observând jena ei, Neil spuse blând:

– Dacă nu știi ce s-a întâmplat, află că ți-am descheiat cămașa. Îi luă degetele tremurânde în ale lui și începu să-i încheie nasturii de argint. Prima regulă în caz de prim-ajutor e să întinzi victima și să-i desfaci îmbrăcămintea prea strânsă.Și gulerul tău era strâns. Dacă rămâneai inconștientă mai

mult timp, aș fi pus în practică tot repertoriul meu de prim-ajutor. Respirație gură la gură, mi-aș fi pus capul în poala ta ...

Ea suspină.

– Oh. Sigur ai dreptate. Vroiam să spun să-ți pun capul în poala ta.

Degetele lui îi mângâiară clavicula, apoi își puse mâinile pe canapea. Privirea lui o înlănțuia.

– Kathy, șopti el răgușit. Nu te teme de mine.

Era deasupra ei, destul de aproape ca să-i simtă căldura trupului, dar n-o atingea. Parfumul lui o învăluia. Buzele lor se întâlniră și-i deschise gura blând. Kathy închise ochii, zăpăcită.

O mângâie pe umerii care îi temurau.

– E mai bine? întrebă blând.

Nu avea gura liberă să-i răspundă. O atinse pe obraz. În timp ce o săruta, o trase spre el.

Kathy se forță să se ridice și să-i facă față. Nimeni n-o mai sărutase după ... David ...

Sentimentele pe care le îngropase în ea, ani de zile ieșiră la suprafață. Se convinse singură că nu avea nevoie de asta, dar trupul ei o contrazicea.

Iar ochii lui albaștri o analizau.

– Deci, domnule Stratton, voi fi alt semn pe cutia chitarei tale? Îți vine ușor, nu?

Neil se ridică. Zâmbea prietenos, puțin ironic.

– Se pare că nu te săruți de la primul leșin.

– Și de unde știi cum mă cheamă?

– E scris pe ușă, nu-i așa? Nu te enerva. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar ești o femeie frumoasă și blestemat să fiu dacă-mi voi cere scuze că te-am sărutat.

Adunându-și ce-i mai rămăsese din demnitatea ei, se duse la tejghea și-i luă chitara.

– Ce are chitara ta, domnule Stratton?

Neil merse alene de cealaltă parte a tejghelei.

– Butonul de acordare, spuse, atingându-l cu un deget lung.

– A, da, sigur. Am văzut. Dacă asta e chitara pe care vrei s-o folosești diseară la concert ...

– Nu e asta.

– Bine, ai noroc. O pot repara. Dar te va costa.

– Cât? întrebă el.

– Cincizeci de cenți.

– Nu-i scump.

Duse chitara pe bancul de lucru.

– De obicei nu mă ocup de chitări, spuse ea. Dar am câteva butoane de acordat să pot repara ghitările puștilor, și sunt făcute special pentru chitări ieftine ca asta.

Neil zâmbi.

– E cea de-a doua chitară pe care am avut-o; o am de la treisprezece ani. Valoare sentimentală.

Blestemată voce, se gândi ea. Parcă ar fi îmbrățișat-o. Simți un nod în gât. Neil o privi luând o mică șurubelniță și apucându-se de treabă, apoi se apropie de saxofon; îl luă în mână și întrebă:

– Ce are?

– Nu-mi vorbi despre tinicheaua aia. Uite chitara! Cincizeci de cenți, te rog.

Neil îi înmână o carte de credit.

– N-ai bani lichizi? întrebă ea.

– Nu, îmi pare rău. Poți să mă cauți în buzunare.

Kathy luă cartea de credit, o plasă în chitanțier și o copie, apoi scrise "Un buton de acordare plus taxă, cincizeci și doi de cenți" și spuse:

– Semnează, te rog.

Semnă Neil Stratton, mare, hotărât, ca un autograf. Kathy îi dădu copia.

– Vii la concertul meu? întrebă el.

– C– ce?

– Vii cu mine la concertul meu? repetă cu răbdare.

– Eu? Îi reveni mintea la cap. Sigur că nu. Nu știu ce te face să crezi că sunt genul de fată care se sărută pe canapele și merge la concerte rock, dar nu-i așa. Nici nu merg pe motocicletă. Du-te pe stradă, vei găsi sigur pe cineva care vrea să meargă. La ce te uiți?

– La buzele tale. Ce faci mai târziu?

– Un clarinet, un corn și două trompete.

– Bine, spuse el. Ne vedem mai târziu, Kathy.

Rămase pironită locului în timp ce se auzea clopoțelul de la intrare și motocicleta plecă.

Parcă avusese un atac de cord. Era o urgență. Formă numărul de telefon al surorii ei. Renee răspunse:

– Buună!

– Renee?

– Bună, Kath! Ce mai faci, scumpo?

– Neil Stratton tocmai a trecut pe aici.

– Ce? Kathy, te simți bine? Despre ce vorbești?

– Neil Stratton mi-a descheiat cămașa. Mi-a dat un sandviș și m-a sărutat.

– Nu te mișca de acolo. Vin imediat. Kathy o auzi pe Renee strigând la soțul ei: Jack? Unde sunt cheile de la mașină? Ai grijă de copii. Trebuie să mă duc la atelier. Cred că sora mea are probleme.

Capitolul 2

Renee se ocupase de ea. Stăteau la terasa lui Tony, pe Broad Street. Soarele care coborâse dădea o lumină roșiatică. Narcisele galbene se vedeau din ghivecele de pe gardul alb și pavajul era cald. Arțarul roșu din colț înfrunzise, strălucitor. Terasa era aproape goală.

Renee stătea în fața lui Kathy, la masa rotundă de lemn, încruntată de îngrijorare, privind-o prin ochelarii de soare medicali. Părul ei lung până la umăr era prins cu un pieptene violet, lăsând să i se vadă urechea frumoasă cu cercelul de diamant.

Era îmbrăcată pentru concert, cu un pulovăr mov de angora și pantaloni de mătase.

Sora mai mare, plină de viață, atrăgătoare, îi făcuse pe toți băieții din oraș să suspine după ea și îl alesese pe Jack Olds, fiul producătorului de unelte agricole. Astfel a progresat, făcându-și vacanțele la Hawaii, îmbrăcându-se la casele de modă și conducând un Cadillac alb, ultimul răcnet. Deși aveau stiluri de viață diferite, cele două surori erau apropiate.

– Ai nevoie să bei ceva, Kathy, spuse Renee. Vin alb, îi comandă lui Tony. Le aduse două pahare.

– Minunat, spuse Kathy. Toți care trec le vor vedea pe fiicele pastorului Lawson bând vin.

Renee zâmbi.

– Vezi pe cineva? Tony nu va spune. Sper că nu m-ai mințit, aș fi supărată pe tine cel puțin două zile.

– Am glumit eu vreodată? întrebă Kathy.

S-o luăm în ordine. Întâi, vreau să identifici vinovatul. Îi arătă o revistă. Ai mai văzut această față? întrebă încordată.

Kathy ținu paginile să nu le ia vântul. Ochii lui erau pătrunzători și zâmbeau. Avea brațul pe talia brunetei care jucase în ultimul lui film, și care râdea.

– Da, el e. Dădu pagina. Pe pagina următoare era înfățișat cântând. Ultima poză era cu el lângă motocicletă. Asta e motocicleta, spuse Kathy. Așa arată. Sorbi puțin vin și se strâmbă. Parcă m-a lovit un camion.

– Ți-a plăcut de el?

– Nu, răspunse Kathy. Era arogant și încrezut.

– Voi reformula întrebarea. Ce-ai simțit pentru el?

Kathy ridică mâinile, neajutorată.

– Nu crezi, spuse Renee blând, că te-ai supărat nu pentru că era celebrul Neil Stratton, ci pentru că ai fost sărutată de un străin atrăgător?Kathy nu răspunse. Kathy, David s-a dus de mai mult de un an.

– Știu. Renee, m-a invitat să merg cu el la concert.

– Și tu l-ai refuzat? O, Kathy. Ești nebună. Te-ai învățat să spui "nu". Ai și uitat cum se spune ,, da".

– Uite ce e, m-aș fi dus dacă era un concert de muzică simfonică, dacă nu era cine e. Dar, Renee, ce să vrea un bărbat ca el de la o femeie ca mine?

– Deci tu gândești așa: „Dacă îi place de mine, e ceva în neregulă cu el“. Erai mai realistă la treisprezece ani.

– Renee, voia doar un trofeu. Sunt o posibilă aventură de o noapte pentru el. Îi convine.

– Mie mi-ar plăcea, spuse Renee. Nu te înțeleg, Kathy.

– O, Renee, de ce nu vorbești ca o fiică de pastor?

– Sărută bine? Ai roșit. Probabil că era minunat.

– N-am roșit! spuse Kathy pălmuindu-și obrajii trădători.

– Iar ochii îți strălucesc. Ce ți-a făcut? Cred că e senzațional!

Kathy păli de groază. Luă paharul de vin și-l învârti în mâini.

– Kathy, ce ai?

– A fost atât de neașteptat. Ca o reînviere. Ca sângele proaspăt într-un țesut atrofiat.

– Crezi că îl vei mai vedea? Renee era îngrijorată.

Kathy râse.

– Sigur. Pe următoarea copertă a revistei „Time“. Sau poate peste un milion de ani.

***

Crainicul stației de muzică simfonică tocmai spunea:

– Doamnelor și domnilor, e miezul nopții. Pentru aceia dintre voi care încă sunteți lângă aparatul de radio, vom difuza ceva vesel în cinstea noii zile, Uvertura 1812.

Kathy zâmbi bine dispusădădu sonorul și mai tare, la maximum., ca să acopere zgomotul traficului de pe Broad Street.

,,Bum!" se auzi prima explozie a Uverturii 1812. Când zgomotul tunurilor întrerupea muzica, Kathy se prefăcea lovită, se apuca de piele și de gât și striga ,,Au!" ironic. Tocmai spunea ,,Bum!", când îl văzu pe Neil Stratton, sprijinit de tejghea, care o privea.

– O, Doamne! spuse ea. Speriată, răsturnă o cutie cu arcuri pentru trompetă și le risipi pe jos. Ce m-ai speriat!

Neil se schimbase cu un pulover albastru pe gât sub jacheta de piele.

Opri radioul și îi luă o mână în mâinile sale.

– Îmi pare rău că te-am speriat, dar ți-am spus că mă voi întoarce.

Curios, duse paharul din fața ei la buze.

– Tequila.

– Te înșeli. E cocteil de fructe.

Apoi își lipi capul de umărul lui și chicoti.

– Ai văzut arcurile acelea? Sunt cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată! Ai văzut cum săreau?

O ținu la depărtare de un braț și o studie. Ea îi zâmbi cu inocența unui copil.

– Ești beată turtă! Ai vreo jachetă pe aici?

– Da, în dormitor. Îi arătă cu mâna.

Neil dispăru pe scări. Kathy îngenunche și încercă să adune arcurile, cu greu. Neil se întoarse cu jacheta ei.

-Ale dracu' arcuri! Nu reușea să le bage la loc în cutie.

– Vino încoace, spuse el prinzând-o de talie. Ridică mâinile. Îi scoase puloverul.

– Mă răpești, domnule Stratton?

– Unde e cheia atelierului? Îți prescriu o doză de aer proaspăt.

Dansă până la locul unde își ținea cheia și o legănă în fața lui.

– Voila! Pe cuiul de lângă ușă. Sur la porte. În liceu știam atât de bine franceza, încât ... ah! Condusă afară de brațul lui puternic, primi aerul rece al nopții în față ca o palmă blândă. Îl auzi cum stingea lumina și încuia.

Îi era teamă să nu fie văzută cu el și apoi să-și petreacă întreaga viață explicând de ce se suise în mașina unei vedete destrăbălate. Într-o clipă se trezi într-un Mercedes roșu, iar Neil îi punea centura de siguranță.

– Ești un bărbat responsabil.

– Nu mereu. Porni mașina. Unde mergem?

– Pe acolo, arătă ea. Unde ai fost până acum? Unde ți-e motocicleta? Credeam că sunt gagica ta, sau cum îi spune?

– Motociclistă.

– Am crezut că nu-ți place, așa că am pus-o înapoi în dubă.

– Și ai cumpărat o mașină doar pentru mine? ciripi Kathy.

– Am împrumutat o mașină doar pentru tine.

– De la cine?

– Nu știu. Altcineva s-a ocupatde asta. Vrei să-ți deschid geamul?

O briză proaspătă pătrunse înăuntru. În curând, ieșiră din orășel. Luna era uriașă.

– Unde vrei să mergi? întrebă Neil.

Oriunde, unde nu vor fi văzuți.

– Vrei să mergem la Black Bridge?

– De acord, răspunse el. Unde e?

– Mergi pe drumul ăsta până la hambarul cu o vacă pictată pe el și ia-o la dreapta.

Ajunseră acolo și o luă pe un drum cu pietriș.

– Eu și sora mea cântăm când trecem pe drumuri cu pietriș. Face ca vocea să pară caraghioasă. Vrei să cânt?

– Mi-ar plăcea. Ce știi?

– Camelot, spuse Kathy. Știu toate versurile de pe album. Și am văzut filmul de șapte ori. Începu să cânte. Ia-ola stânga.

Ieșiră de pe drum și opriră.

Black Bridge era un loc favorit al lui Kathy. Deschise portiera fără să-l mai aștepte și o luă la fugă pe o cărare. Nu mai fusese aici de astă-iarnă.

Atunci, podul de metal negru era acoperit de zăpadă. Acum apăruseră broaștele și apa din râul Litlle Howk bolborosea printre pietre. Se agăță de barele metalice.

– Chiar e un pod, spuse Neil amuzat.

– Bineînțeles că e un pod. Ce credeai că e?

– Restaurant, club, discotecă ...

– Te mai simți responsabil? Ce faci acum?

Se culcă pe șine.

– Ajutor, sergent Preston, sunt legată de șine!

Râse și o ridică.

– Salvându-te, îmi risc viața. Acum că te-am salvat de la o moarte prematură ...

Se sprijinea de el, cu brațele după gâtul lui.

– Nu . Trenul trece doar joi după-amiază.

– Ar putea întârzia, spuse el.

Deodată îi simți masculinitatea și se depărtă. Neil o lăsă.

– Vrei să vezi faimosul vârtej? întrebă ea. O urmă și coborâră pe la capul podului pe mal, sub pod.

Râul cotea sub pod și făcea un vârtej.

Înotam aici când eram copii. Toți spuneau că dacă te apropiai de centru, erai tras până în China, dar apa are doar un metru și jumătate.

Erau idei copilărești. Tu nu spuneai lucruri de-astea în Virginia?

– Ba da. Se spunea că dacă te tai între degetul mare și arătător, îți va curge tot sângele și vei muri.

– Da. Îți voi arăta ceva care chiar e adevărat. Trase de o plantă. Aceasta e ,,rădăcina sângelui". Indienii își vopseau cu ea fața și tomahawkurile. Cânderam copii, ne vopseam fețele cu sucul ei când ne jucam de-a fata de pionier prinsă de indieni.

În timp ce Kathy se vopsea pe mâini, Neil întrebă:

– Și ce-i făceau indienii fetei?

– Nici nu se poate spune! Trebuia să le spele rufele, să care apă, să curețe piei, să stea drepți în fața lor așteptând ordinele.

Râzând, o luă de umeri și o trase spre el.

– Kathy. Poate că e brusc ... Vii cumine la Chicago, săpetrecem weekendul împreună?

– Chicago? îl împinse. Te legi de mine?

El o trase spre el, îi ridică bărbia.

– Domnișoară, mă leg de tine de la ora cinci după-amiază. Asta era o propunere.

Apoi o sărută. Kathy se ridicase pe vârfuri pentru a-i întâlni buzele, până își dădu seama și se lăsă pe toată talpa.

– Nu la Chicago, spuse ea. Nu-mi face propuneri. De ce eu?

– Dacă ți-aș spune, te-aș speria. Arăta speriată, cu ochii mari și el o mirosi pe gât. Miroși ca un înger.

Iar îl împinse, de data asta mai tare. Nu cu el se lupta, ci cu dorința fierbinte de a se lipi de el. Nu mai simțise asta pentru un bărbat, nici măcar pentru David.

– Nu, gemu ea și făcu un pas înapoi. Se împiedică și era gata să cadă. Neil o prinse și o sărută din nou, fără milă. Îi simțea limba printre buze. Nimeni n-o mai sărutare așa, era gata să-și piardă controlul.

– Nu te cunosc. Își dădu seama că ea spusese asta.

– Dar mă vei cunoaște, răspunse el. Simțea mâinile lui pe spate, sub pulover, pe piele. Erau calde și liniștitoare. Neil spuse ceva, dar nu era atentă.

– Ce-ai zis? Mmmm.

– Am spus că ești delicată și dulce ca o piersică, la fel ca o petală de crin ...

Mâinile lui alunecară mai sus și Kathy își ridică mâinile, lăsându-l să-i scoată puloverul peste cap. Îi puse haina lui de piele pe umeri. O sărută și o mângâie pe sâni. O așeză deasupra lui, trăgând-o de coapse.

Nu era pregătită pentru un bărbat ca Neil Stratton. Nu-i venea să creadă că îi permitea să-i facă lucrurile astea și se pierdu în căldura îmbrățișării lui. Îi simțea pieptul musculos respirând sub pielea ei și își lipi obrazul de clavicula lui. Apoi el o sărută pe părul auriu, limba lui îi mângâia urechea.

– Spune-mi pe nume, Kathy, șopti el.

Tremura dar nu de frig.

– De ce?

– Nu l-ai spus. O sărută. Strigă-mi pronumele, Kathy.

– Neil, spuse ea. Neil.

Își puse mâinile după gâtul lui. El o strânse în brațe.

– Îți mai e teamă, Kathy?

Mintea îi plutea, plutea în tristețe.

– Cred că da ... Ai dreptate, sunt beată.

– Plângi? Îi luă mâna și i-o duse la lacrimă. O rostogoli sub el.

– De când ești singură? întrebă Neil blând.

– Vrei să spui cât timp a trecut de când m-am întins cu cineva? De obicei nu folosea expresia asta.

– Nimeni nu te-ar ,,întinde", Kathy. Ești genul de femeie cu care un bărbat face

dragoste. O privea atent. O ridică și o ajută să îmbrace pulovărul. O conduse la mașină, ținând-o de cot ca s-o sprijine, și deschise portiera. Nu avea nevoie să-i arate drumul înapoi.

Pe șosea acceleră. Fața lui era gânditoare în lumina de bord albastră.

Broad Street era pustie când opriră în fața atelierului ei. Neil coborî, îi deschise portiera, Kathy se ridică și tremură, deși era bine îmbrăcată, în timp ce el descuie și aprinse lumina în atelier. Puse cheia la loc în cui și deschise fereastra din spate. Trecu pe lângă tejgheaua unde ea stătea cu capul plecat. Acum va pleca? Se opri lângă ușă și se întoarse. Îi simți privirea și se uită în ochii lui. O mângâie pe obraz și vru să plece. Dar cuvintele ei îl opriră.

– Acum nu-ți vei pune o etichetă cu Wisconsinpe valiză, spuse ea. De asta te-ai întors, nu-i așa?

– Domnișoară, te subestimezi. Aș fi avut nevoie de mai mult decât de un weekend la Chicago ca să reușesc asta.

Insolența lui îi tăie respirația.

– Deci, renunți?

– Nu vreau să te am pe conştiinţă, nici nu eşti trează. Cum aş putea să profit de o fată care ştie toate cântecele mele din "Camelot" pe de rost? Nu te supăra. A fost vina mea. Prima ta impresie a fost corectă. Noapte bună, Kathy Carter.

Plecă. Kathy nu privi Mercedesul care se îndepărta. Stătea în uşă cu fruntea lipită de geam.

Capitolul 3

Erau șase săptămâni de când Neil Stratton trecuse prin viața lui Kathy ca o cometă strălucitoare. Dar restul nu părea să aibă importanță, numai rockendroll -ul.

Singurul studio de înregistrări din Apple Grove se numea "Coliba Audio a lui Fritz". "Coliba" era prea exagerat pentru a descrie clădirea dichisită de pe autostradă, la ieșirea din oraș, iar Frtz Waller, proprietarul, vindea de asemenea mixere și cuptoare cu microunde. Micul studio de înregistrare din spate era închiriat de obicei ansamblurilor de polca la un preț rezonabil. Lui Fritz îi plăcea să-și facă siesta, așa că era resemnată să nu-l găsească atunci când venea cu "Freddie și Firecrackers", dar avea permisiunea să intre.

"Freddie și Firecrackers" erau trei băieți care cântau rock la Școala Walworth pentru băieți, o instituție care se afla la vreo treisprezece kilometri de Apple Grove și fusese cunoscută în trecut ca Școala de Corecție Walworth pentru băieți delincvenți.

Cei trei băieți vroiau să vândă discuri și să dea concerte în oraș pentru a strânge bani pentru a repara acoperișul bibliotecii. Domnul Waller fusese de acord să-i lase să înregistreze gratuit. Iar Kathy, care studiase înregistrarea la Universitate, era inginerul de sunet.

Curând, Kathy își dădu seama că făcuse o greșeală teribilă și că era prea târziu să dea înapoi.

Nu reușeau să producă decât un zăngănit ca de tacâmuri. Dar cel puțin nu-i furaseră geanta.

Kathy se atașase de ei.

Siguranța unui amplificator se arsese. În timp ce Mike și Eric, basistul și respecti chitaristul respectiv, verificau circuitul, Kathy înlocuia o coardă uzată la bas.

Trăgând cu coada ochiului, observă că Sticks moțăia la baterie. Bineînțeles, mereu

părea că doarme când nu cânta. Băiatul se sprijinea cu scaunul dat pe spate de perete, cu brațele în buzunarul de la cămașă, cu părul șaten peste ochi. Sticks spărsese un birou și încercase să deschidă seiful, împreună cu cei trei frați mai mari ai săi. Cum nu reușiseră, îl căraseră în portbagajul mașinii. Capacul portbagajului nu se închisese și fuseseră prinși de șerif.

În afarăsă-i ceară gumă, Sticks nu-i prea vorbise lui Kathy.

Mike era cel mai vorbăreț. Mike avea șaptesprezece ani și se pricepea la electronică, părinții îi cumpăraseră un computer și furase bani din bănci cu el. Nici procurorul nu reușise să afle cum o făcuse. Mike era șeful formației,era politicos cu Kathy și avea răbdare când ea îl întreba de ce formația se numește "Freddie și Firecrackers", când nu era nici un Freddie în grup.

Mai era Eric Carpenter. Acesta îi strângea mâna să i-o rupă și arăta ca un sportiv, cu ochi albaștri, blond, dar nu prost. Eric era produsul unui tată sever. Avea tatuată o plantă de marijuana pe un braț.

Fusese șeful unei găști din Milwaukee, Făcuse multe delicte.

Acum avea o țigară în gură și scrumul cădea pe jos. Lui Fritz nu-i plăcea să aibă scrum pe covor. Kathy îi aduse o scrumieră. El scutură scrumul pe jos și spuse:

– La naiba, n-am nimerit.

Kathy îi luă țigara din mâini și i-o stinse în sticla de Coca.

Eric rânji mânios.

– Ce a dracu' te-ai făcut de când ai umblat în chiloții lui Neil Stratton!

Kathy roși până la urechi. Ajunsese zvonul la băieți?

– Fă gargară cu puroiul din coșurile de pe fața ta, îl repezi ea, apoi se duse în camera de control și trânti ușa. Mike exclamă:

– Eric, boule! Cât crezi că va mai suporta?

Al naibii puștan! Iar o atrăsese într-o ceartă copilărească și o umilise. Kathy expiră și se lăsă în scaunul de trestie, privind prin geam la camera de unde venise.

Mike îl certa pe Eric și acesta privea în tavan. În cele din urmă Eric ridică din umeri și spuse ceva ce îl făcu pe Mike să râdă și să-lbată pe braț. Își îndreptară din nou atenția către amplificator.

Iată. Altă urmare a serialului Neil Stratton. Zvonul se răspândise de săptămâni întregi. Măcar dacă Mary Beth Powers, cea mai populară coafeză din oraș, n-ar fi văzut-o suindu-se în mașina roșie la miezul nopții cu faimosul cântăreț. Avea timp să regrete berechet. Oameni cu care nu mai vorbise de ani de zile scotoceau podul după instrumente vechi ca să aibă o scuză s-o interogheze.

Colac peste pupăză, Kathy descoperi că Neil o obseda. Fusese chiar la o bibliotecă în capitală și citise toate articolele despre el din ultimii zece ani.

Aflase că Stratton avea o vilă în Los Angeles evaluată la câteva milioane de dolari, un apartament în New York, un conac secret în Tennessee, unde se ascundea, și un autocar pe comandă care avea gravuri olandeze din secolul cincisprezece pe pereți. Umbla cu tot felul de femei. În fiecare lună se afișa cu una și mai frumoasă decât cea dinainte. În ianuarie, cu fosta soție a unui congresman; în februarie, cu fiica unui bogat editor; în martie, cu o șefă de campanie. Se afișa cu ele la evenimente

mondene, în cluburi și discoteci. La două săptămâni după ce trecuse pe la atelierul ei, zburase la Paris la invitația unei creatoare de modă. Fotografia îl înfățișa înconjurat de modele blonde, una sărutându-l pe urechi, alta făcându-se că-i mușcă degetul. Când un reporter l-a întrebat ce-i place să poarte femeile, el răspunsese: ,,Halatul meu de baie".

Și ea se plimbase cu el cântând ,,Camelot"! Îi venea să se ascundă după revistă. Probabil că el avea ce povesti despre ea la petreceri.

În timp ce repara instrumente sau asculta copii cântând la pian, de multe ori imaginația o purta la noaptea când se sărutaseră. Parcă simțea și acum mâinile lui pe sânii ei. Era îngrozită de felul cum se lăsase obsedată de el. De ce nu fusese la fel și cu David, cu care se iubise atât de mult? De ce ?

– Suntem gata, o anunță Mike din ușa cabinei. Nu ne-ai văzut când ți-am făcut semn cu mâna. Sper că Eric nu te-a supărat prea tare. Aș fi vrut să existe o metodă să-l facem să tacă.

– Există, spuse ea.

Dar se numește omor. Își puse căștile și adăugă: Sunt gata.

Mike se întoarse în studio și-și puse chitara după gât, făcându-le semn celorlalți doi. Începură să cânte. Era un dezastru. După ce vor termina vor face ajustări, vor muta bateria aproape sau mai departe. Dar degeaba.

În cele din urmă zdrăngăneala încetă, la fel și poziționarea membrilor formației. Nu era prea bine. Fritz era plecat două ore. Trecuse deja o oră și înregistrase doar jumătate de cântec.

Kathy slăbi lumina în cabina de comandă, le spuse băieților să numere până la zece și să înceapă să cânte și apăsă pe butonul de înregistrare. Banda lată de doi centimetri și jumătate începu să alunece și formația începu să cânte.

Poate așa i se părea, dar parcă astăzi nu cântau atât de rău. Îi plăcuse mereu cântecul acesta și ei îl îmbunătățiseră săptămâna trecută. Bătea cu piciorul în ritmul de reggae. După încă un minut începu să fredoneze. Apoi, ce naiba! începu să pocnească din degete.

Câteva clipe crezu că e singură.

Apoi, cu coada ochiului, observă o mișcare lângă ea și întoarse capul. Era cu nasul lângă un șold bărbătesc suplu, îmbrăcat în blugi. Ridică privirea spre diafragma lui suptă, apoi spre gâtul lui bronzat, apoi spre fața lui.

Neil Stratton.

– Ajutor! strigă ea. Dar el îi zâmbi cald. Inima i-o luă razna.

Îi scoase căștile și-i spuse la ureche:

– Nu leșina. Mă mai ții minte? Am venit cu chitara la reparat.

În timp ce îi punea căștile la loc, parfumul lui o învălui. Se așeză lângă ea. Kathy își scosese căștile și le ținea în jurul gâtului.

– Ce faci aici? reuși ea să spună cu voce tremurată.

Stratton se aplecă puțin înainte. O mângâie pe mâna de pe genunchi de parcă era o floare, apoi îi ridică mâna și i-o sărută. Brațul ei se înfioră și fu cuprins de căldură, apoi tot trupul.

– Am fost la atelierul tău, spuse el. Sora ta mi-a spus unde să te găsesc.

Renee avea grijă de atelier în după-amiaza asta. Deci, sora ei îl cunoscuse!

Kathy se întrebă ce crezuseră unul despre altul.

– Nu vreau să te întrerup. Vorbim mai târziu. Apoi îi repuse căștile pe urechi.

Privi în studio, pe geam. Formația cânta o lungă bucată instrumentală. Simțea cum Neil o studia, revelându-i trăsăturile de personalitate.

Interferența îi țiuia în urechi și duse repede mâinile la căști. Neil observă, apăsă un buton de pe panoul de comandă și țiuitul dispăru ca prin farmec. O atinse cu un deget pe bărbie.Parcă o electrocută. Nu putea rezista atingerii lui.

Muzica se opri brusc. Vocea exasperată a lui Mike se auzi în căști:

– Măcar dacă ai mai cânta o dată așa, Carpenter!

– Ce n-a fost bine?

– Iar încep, spuse Kathy. La început încercase să-i împace. Dar se împăcau mai repede singuri. Opri banda și legătura audio cu studioul. Neil îi scoase cu blândețe căștile și i le puse în față. Kathy le privi intens, inspiră adânc și el întrebă din nou:

– Ce faci aici?

– Hmmm.

Părea că se gândește ce să răspundă. Ai citit ,,Peter Pan"? Era un aligator în poveste care i-a mâncat mâna bătrânului pirat căpitan Hook, și i-a plăcut atât de mult gustul încât vroia să-l mănânce pe tot și l-a urmărit până la sfârșitul poveștii. Nu te speria. Promit să te pap cu blândețe.

Sângele îi fierbea. Doamne, ce-i făcea? Asculta cum îi vuia inima și-l privea la înălțimea lui de un metru și șaptezeci și opt, dacă revistele nu mințeau.

– Bărbații ca tine, spuse ea rar, ar trebui obligați prin lege să poarte o tăbliță pe care să scrie: ..Atenție! Acest mascul poate fi un risc pentru sănătatea dumneavoastră emoțională." Nu credeam că te vei mai întoarce. Ce s-a întâmplat cu impulsurile tale cavalerești?

– N-ai nici un motiv să te alarmezi, Kathy Carter. Toate impulsurile cavalerești sunt la locul lor. Îi zâmbi din nou. Am metodele mai bune să fiu bun cu tine.

Inima îi bătu mai repede decât îi funcționa creierul. Îl privea neajutorată. Neil schimbă subiectul:

– Restul muzicii lor e la fel de bun?

Era sarcastic?

– Bun? repetă ea. Crezi că sunt buni? Știu că au talent; mi-ar plăcea să am o optime din talentul lor. Dar buni?

– Trebuie să mai ascult, spuse el, dar par buni. Au nevoie de o gheretă pentru tobe, adăugă el.

– Da? Ce-i aia?

– Pui ecrane fonice în jurul tobelor și nu se mai aud în celelalte microfoane și viceversa. În unele studiouri ghereta pentru tobe e o cămăruță separată, izolată fonic.

Acest bărbat era diabolic. Îi împărtășea din experiența lui ca un cârlig de undiță cu momeală în el. Era tentație pură. Dar oricât de strălucitoare ar fi, cometele nu stau mult. Iar unele erau așteptate luni de zile și nu apăreau. Trebuia să nu-și facă iluzii cu acest bărbat ... Trebuia.

Se forță să se gândească la o gheretă pentru tobe. Ce ar zice Fritz dacă ar face o gheretă de scândură în studioul lui? Probabil ar lua-o la bătaie…

– Îmi place ideea, spuse ea. Dar n-am putea-o construi în jurul chitarei solo?

O privi misterios înainte de a se uita în studio.

– De ce, puștiul îți face probleme?

– Puștiul îmi face ulcer.

– Are gura mare?

– Să spui că Eric Carpenter are gura mare e ca și cum ai spune că un canibal e un om cu gusturi neobișnuite. Vorbea despre detaliile minore ale vieții ei cu un bărbat care ieșise din reviste, cu o carieră de aproape zece ani și care părea un vis, visul ei.

Neil se ridică în picioare.

– Acum vom pune material care absoarbe zgomotul acolo unde trebuie.

– Neil, stai! Ce vrei să faci?

– Vreau să-ți rezolv problemele, ca să depinzi de mine. Roti clanța.

– Neil, ei nu sunt adolescenți obișnuiți. Sunt...

– Știu, spuse el. Sora ta mi-a spus. Relaxează-te. Știu să vorbesc cu puștii.

Într-adevăr așa fu. Îl privea prin fereastră. În douăzeci de minute după ce se prezentă, îi mâncau din palmă.

A doua surpriză a fost că ascultară de sfatul lui. De obicei erau încăpățânați. Metoda lui era să mascheze un sfat în anecdote despre cum înregistrase el cântece.

Fritz Waller intră în camera de comandă și o salută pe Kathy.

– Hei! Cine e bărbatul care vorbește cu puștii tăi?

– E Neil Stratton, domnule Waller E un ...

– Stratton! Știu cine e! Te-a plimbat cu o mașină roșie astă primăvară, nu-i așa? Mare mahăr. Nu știu cum te lasă tatăl tău să umbli cu el. Voi intra și-i voi spune vreo două.

Kathy paraliză. Nu avea curajul să dea drumul la sunet sau să privească prin fereastră. După douăzeci de minute își luă inima-n dinți și porni sonorul. Neil Stratton, puștii și Fritz la acordeon, cântau printre hohote de râs un cântec despre puii de găină.

Capitolul 4

Kathy își petrecuse dimineața încercând să uite amintirile vesele de la o nuntă de la biserica tatălui său. Tatăl ei își planificase să facă ordine în biserică în după-amiaza aceasta, dar ea și Renee conspiraseră să-l scape de treabă.

În timp ce sora ei avea grijă de atelier, Kathy șterse urmele de degete de pe geamuri, mătură orez și capete de panglici, adună rujurile uitate și strânse scaunele în plus și le depozită în magazie.

Aceste activități se potriveau cu starea de spirit a lui Kathy, care ironiza ritualurile de căsătorie.

Iunie era călduros. Se întoarse la atelier. Stejarii aveau frunze noi și umbreau

astfaltul crăpat de pe Broad Street. O salută pe doamna Harrison care-și tundea pajiștea pe cealaltă parte a străzii și o ocoli pe tânăra care vindea ziare. Era neliniștită. Ar fi vrut să se întâmple ceva. Îi era teamă că de fapt îi era dor de Neil.

Neil mai venise de două ori să-i ajute să înregistreze. Calitatea înregistrării se îmbunătățise, cu ajutorul sfaturilor lui. "Aproape ca o înregistrare profesională"spuseseră adolescenții. Începuseră să cânte aproape frumos.

Kathy se temuse că Neil va încerca s-o seducă. Nu-l înțelegea. De asta se întorsese? Totuși, nu rămăseseră doar ei doi singuri. Nici nu se purtase de parcă ar fi vrut de la ea altceva decât prietenie. Asta o cam întrista, deși nu știa de ce. Multe femei ar fi vrut o aventură cu o vedetă, dar ea nu era una dintre ele. Când era cu el, era veselă și fericită. Dar imediat ce Neil pleca, teama o cuprindea. Îi era teamă că dacă îi ceda, o va părăsi. Viața lui era plină.

Luna asta Neil făcea un film la Los Angeles, alături de altă vedetă. Venea cu avionul, apoi cu mașina, la Aplle Grove.

Când ea îi spuse că probabil asta îl costa o groază de bani, Neil răspunse:

– Dragă, îmi pot permite.

Era un vis pentru băieți să fie ajutați de Neil Stratton și faptul că el nu insista s-o cucerească ar fi trebuit s-o facă să se simtă ușurată, nu bolnavă de dor. Acum avea de reparat o vioară veche, asta o îngrozea și se îndreptă încet spre atelier.

Steagurile de 4 iulie fluturau. Prietenii vechi și vecinii intrau și ieșeau din bancă și oficiul poștal. Pompierii spălau mașina în fața stației de pompieri. Iar dubița portocalie de la ,,Bill Reparații" era parcată în fața atelierului ei. Bill însuși, suit pe o scară, făcea o gaură în zidul ei ... Făcea o gaură în zidul ei?

O luă la fugă. Baretele de la sandale alunecară peste călcâi și sandalele îi zburară când ajunse lângă scară, unde Bill fluiera în ritmul uneltelor care îi atârnau de salopetă.

– Bill Harding, ce faci aici? reuși să spună Kathy imediat ce își mai recăpătă suflul.

Renee era în ușă, sprijinindu-se de cadru, într-o rochiță înflorată.

– Pentru Dumnezeu, nu mai cotcodăci ca o găină speriată, Kath.

Tocmai îți instalează aerul condiționat.

– Aer condiționat? Ce aer condiționat? N-am cerut aer condiționat. Va trebui să umpleți gaura la loc. Nu-mi pot permite aer condiționat. Arată-mi semnătura mea pe hârtie!

Bill coborî. Renee o luă pe Kathy după umeri.

– Calmează-te puștoaico, spuse ea.

Dar Kathy vedea roșu înaintea ochilor.

E vina mea, continuă Renee. Lasă că plătesc eu. Am fost surprinsă că nu mi-ai spus, dar ăștia doi erau atât de insistenți ... Căutându-se prin buzunare, Bill găsi în cele din urmă hârtia.

– Asta e permisiunea proprietarei spațiului dumneavoastră. Mai căută prin buzunare. Și iată comanda, plătită în avans.

Kathy i-o smulse din mâna mare și o ținu la lumina soarelui, căutând să descifreze cine făcuse comanda. Era o adresă din Los Angeles, iar strada era ilizibilă.

– Sunrise Corporation?

– N-am auzit de ei, spuse Renee.

– Cine poate fi? Voi știți? îi întrebă Kathy pe muncitori.

– Nu știm.

– Voi afla eu, se răsti Kathy și intră pe lângă ei în atelier. Puse mâna pe telefon, nedându-și seama că stătea pe fir. Acesta se făcu țăndări și piesele se împrăștiară. Să nu îndrăzniți să râdeți!

Hotărâtă, se duse la magazinul de alături, dar se lovi la degetul mare de la picior într-o cutie, așa că intră acolo țopăind și șoptind înjurături dulci.

Adolescenții din magazinul de antichități se opriră din mâncat hamburgeri și ascultară cu atenție în timp ce ea forma numărul de la Informații din Los Angeles, California. Renee și cei doi bărbați veniră și ei.

– Și-a stricat propriul telefon, anunță Randy Newley, rânjind la cei care o urmăreau cu privirea.

Primi numărul de la Sunrise Corporation și îl notă pe salopeta lui Randy. După ce formă numărul, un operator o informă că trebuie să introducă în aparat doi dolari și șaizeci de cenți.

– Doi dolari și șaizeci de cenți, repetă Kathy nerăbdătoare, întinzând mâna din cabina fără geam. Spectatorii îi umplură mâna cu mărunțiș. Îi introduse în aparatul telefonic.

– Sunrise Corporation, răspunse o voce feminină eficientă și rece.

– Mă numesc Kathy Carter din Wisconsin. E o gaură în clădirea mea deoarece Sunrise Corporation tocmai ...

– O clipă, vă rog, spuse vocea și o puse pe așteptare.

În cele din urmă auzi:

– Biroul Lindei Evans, cu ce vă pot ajuta? Kathy începu să vorbească, dar operatorul reveni și o anunță să mai pună bani.

După ce îi introduse, Kathy spuse:

– Sunt Kathy Carter din Apple Grove, Wisconsin. S-a făcut o greșeală. Mi-au găurit pereții ca să instaleze aer condiționat, ceea ce nu am comandat și numele companiei dumneavoastră e pe chitanță.

Tăcere. Apoi:

– Vreți să repetați?

Repetă cu răbdare, apoi auzi:

– Ați greșit numărul, domnișoară. Nu ne ocupăm de aer condiționat. Suntem un studio de înregistrări

– Da, domnișoară Evans, dar ...

– Nu sunt Linda Evans.

Sunt secretara ei.

– Oricine ați fi, compania dumneavoastră mi-a găurit peretele, sau a plătit pentru asta. Vreau să vorbesc cu domnișoara Evans.

– Îmi pare rău, domnișoara Evans nu e aici acum. Vreți să vorbiți cu domnul Brooks? Așteptați puțin. Operatorul întrerupse și mai ceru bani. Kathy îi introduse. O grămadă de gură-cască erau în jurul ei.

– Broeks.

Kathy repetă povestea.

– Apple Grove, Apple Grove ... Da, îmi amintesc. Deci sunteți o prietenă a lui Neil?

Neil Stratton. Trebuia să-și fi dat seama. Dulce, Kathy întrebă:

– Sunteți angajatul lui?

– Da. Asta e o casă de discuri. Să vă spun cum facem ...

– Nu, mulțumesc. Vreau să vorbesc cu domnul Stratton.

– Îmi pare rău, nu e aici. Și nu vă pot da alt număr de telefon pentru că nu sunteți pe lista lui. Nu știu de ce. Ar trebui, dacă sunteți una din femeile lui.

– Nu sunt una din femeile lui, spuse Kathy furioasă.

– Așteptați câteva zile și sunt sigur că Neil vă va contacta.

– O să vadă el! Și informați-l pe domnul Stratton că numele lui nu e pe lista mea.

– Îmi permiteți să vă dau un sfat? întrebă Brooks, calm. Relaxați-vă. Nu vă împotriviți. Strattoncapătă mereu ce vrea. Savurați-l.

Roșie până la urechi de indignare, Kathy tocmai vroia să-i spună ce credea despre sfatul lui, când operatorul o întrerupse.

– Vă rog introduceți un dolar și optzeci de cenți pentru a plăti următoarele trei minute.

Kathy trânti receptorul în furcă.

Îi lăsă să instaleze aerul condiționat. Abia aștepta ca Neil să vină în weekend să-i ajute pe băieți, ca să-i spună ce credea despre el.

Sâmbăta începu prost. O lungă lecție de pian o făcu să întârzie la studio. Fritz Waller încerca să vândă un joc video unui cuplu care adusese prăjitorul de pâine la reparat. Îi șopti lui Kathy că nici Neil nu venise.

În studio, Kathy descoperi că Eric reușise să găureasc în cele din urmă cu țigara carpeta. Încercând să curețe covorul, observă că acesta rânjea și se uita la pieptul ei, unde medalionul în formă de fluture se

înfipsese între sânii ei. Ar fi trebuit să se uite în oglindă înainte să vină.

– Frumos medalion, murmură Eric.

Chiar și Mike îl privea. Ar fi putut să-l scoată, dar nu vroia să-i dea satisfacție lui Eric. Când vru să mute tobele, luă sticla de cola a lui Eric și simți un puternic miros de alcool.

– Ai băutură aici! Sorbi puțin, se strâmbă și se duse la baie să o verse, apoi îi arătă lui Eric sticla goală. Ești minor. Dacă s-ar afla, gata cu acest proiect și ai avea și probleme. Și eu la fel!

– Nu-ți face griji, rânji Eric. Dacă te închid la Walworth, putem înpărți patul.

Neil Stratton intră, auzind ultima remarcă. O privi pe Kathy, apoi îi dădu lui Eric un șut în fund, aruncându-l peste tobe. Ceilalți doi puștani priviră cu gura căscată cum Eric se ridică înjurând.

– Calmează-te, Eric, spuse Neil. Aud lucruri mai rele de la oamenii mei când suntem în turneu. O vei respecta pe această domnișoară. Mike, du-te și ține-l pe Fritz de vorbă, iar voi doi faceți curat. După ce se convinse că era ascultat, o luă pe Kathy în cabina de control și închise ușa.

– Puștiul ăsta, țipă ea, mă scoate din sărite ...

– Știu. Nu-ți face griji. Am eu ac de cojocul lui. Când va ieși de la Walworth, voi găsi un impresar să-l facă mare vedetă rock și se va sătura de femei. Poate redeveni normal. Nu că ar fi anormal să te dorească. Am aceleași gusturi ca și el.

Nu era atât ceea ce spusese, ci cum o spusese. Kathy simți că o cuprinde căldura. Beculețe colorate străluceau în întuneric. Neil mirosea masculin.

Kathy spuse:

– De-asta te-ai făcut cântăreț? Să-ți împlinești fanteziile?

Râse.

– Poate. Asta nu împiedică pe nimeni să învețe să cânte la chitară. Îi luă o șuviță de păr și o lăsă să-i curgă printre degete. Trebuie să te avertizez că am vreo două fantezii cu tine. De ce mă privești așa? Crezi că sunt un monstru?

Încercând să-și stăpânească inima, Kathy spuse:

– Uite ce e, domnule Stratton. Nu știu cu ce ești obișnuit ... – deși știa -... dar să știi că nu voi cădea la picioarele tale. Brusc, își

aduse aminte de sistemul de aer condiționat, care costase o grămadă de bani. Și nu sunt de vânzare.

– Nu vrei să ai o relație cu mine dacă promit să-i fac vedete pe puști?

– Vorbesc serios, domnule Stratton.

– Știu, domnișoară Carter. Am crezut doar că dacă voi fi politicos, ne vom înțelege mai bine unul pe celălalt.

– Vrei să spui că sunt de modă veche? întrebă ea mânioasă.

– Domnișoară, ești de modă bună, spuse el. O mângâie pe piept, oprindu-se lângă sâni, apoi o privi în față. Știu că te deranjează. Jon Brooks m-a sunat azi – dimineață.

Kathy își aminti de Brooks.

– Da. Cel care mi-a spus că nu vrei să-mi răspunzi la telefon.

– A greșit, căci aș răspunde zi și noapte la telefoanele tale. Îmi cer scuze. Dacă știam că mă vei căuta, lăsam instrucțiuni. Nu credeam că ești atât de îndrăzneață. Data viitoare îți voi răspunde.

– Nu asta e problema, încercă ea să rămână furioasă. Cinci zile voise să-i spună totul verde în față. Dar acum, el o liniștea.

Trebuia să reziste farmecului și zâmbetului lui. Nu-i va cânta în strună. De data asta Stratton nu-și va face poftele. De ce mi-ai pus aer condiționat?

Neil zâmbi leneș.

– Nu puteam să dorm, gândindu-mă ce ar fi fost dacă un tânăr rău intenționat te-ar fi găsit leșinată.

– La dracu', Neil, ce vrei de la mine? Ce vrei în schimb?

– Ce vreau? O mângâie tandru pe obraz. Vreau să-ți demonstrez că între noi poate fi ceva frumos.

Ochii lui albaștri o priveau cu tandrețe, vocea lui era o mângâiere. Dacă nu l-ar fi văzut în fotografii cu femei frumoase, ar fi cucerit-o. Îl considera, poate era paranoia, că vrea să doboare recordul la femei frumoase seduse. Dar nu-i ghicea sufletul.

Kathy îi luă mâinile de pe fața ei. Era tulburată de efectul lui asupra ei. Parcă era magie. Amețită, șopti:

– De ce eu?

– Doream pe cineva care să știe versurile din ,,Camelot".

– Plus că ți-am reparat chitara.

O ținea atât de blând ...

Era gata s-o sărute, dar ea se îndepărtă.

– Ai schimbat subiectul. Aerul condiționat ...

– Nu e important. Parcă ai spune ,,zestre"...

– Nu-i adevărat.

– Cum crezi că aparatele îți lezează onoarea, de acum îți voi da doar flori și bomboane. Bine?

– Nu-mi mai vorbi ca unei fete din secolul nouăsprezece. Nu locuiesc în Los Angeles sau New York, dar asta nu înseamnă că ... La naiba, Neil, nu mai râde de mine!

– Nu pot să mă opresc. Ești atât de sinceră. Vino încoace.

Kathy protestă spunând „ Ajutor!“ și „Ce vrei să faci?“, în timp ce el o așeză pe scaun și începu să-i maseze umerii.

Era bine.

– Domnișoară, aveai nevoie de asta. Începu să se relaxeze.

– Știi să faci masaj, murmură Kathy.

– Nu trebuie să sune atât de sinistru. Îi dădu părul la o parte și sânii ei tresăriră atunci când o sărută delicat pe ceafă. Și mie mi s-a făcut masaj de multe ori.

– Da? Cine ți-a făcut?

– Adolph. E un individ solid de la clubul meu de sănătate. Întinde-te pe covor, pe burtă, și-ți voi aplica tratamentul complet.

– Mulțumesc, dar te voi refuza.

Malițios, Neil spuse:

– Pot faceo femeie nouă din tine, Kathy Carter.

Era gata să răspundă că asta o îngrijora, când el își roti podul palmei pe vertebrele ei superioare. Se înmuie toată de plăcere, ca o catifea. Începu să toarcă de plăcere.

– Voi ține minte, spuse el, că-ți place masajul.

O sărută tandru, abia atingându-i buzele.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Kathy.

Deschise ochii, speriată.

– Aici? Glumești?

Ochii lui râdeau.

– Cred că am o reputație fantastică. Dacă ești interesată, și aici ...

Se simți o trepidație puternică. Ceva mare se răsturnase. Se smulse din brațele lui, îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat, întrebă Kathy.

– Cineva târăște o boxă, cred.

Stratton aprinse o lumină difuză. Îi întinse mâna.

Ne întoarcem în studio? Nu-ți face griji cu Eric. Dacă-ți mai face probleme, îi băgăm amplificatorul pe gât.

Capitolul 5

Cerul era indigo închis cu norii opal când Kathy luă loc în Ferrariul negru lângă Neil. Lux. Se avertiză singură să nu se obișnuiască așa. Într-un oraș mic ca acesta, să se suie într-un Ferrari o aducea în gura târgului. Toți cei o mie două sute nouăzeci și șase de locuitori erau pe verandă și o vedeau

,, umblând" cu Neil Stratton.

– Frumoasă mașină, spuse Kathy. E a ta?

– Nu, am împrumutat-o. Nu-mi place. Nu prea merge schimbătorul de viteze.

Privi neîncrezătoare tapiseria de piele a scaunelor, tabloul de bord, sistemul stereo spațial. Se întrebă ce mașină era destul de bună pentru el.

– Schimbătorul de viteze nu prea merge? repetă ea.

– Da, spuse Neil. Totuși, e prezentabilă. Nu prea folosesc claxonul. Cântă „ O sole mio“. O luă spre atelierul ei.

– Dacă faci la dreapta aici și mergi pe aleea din spatele atelierului, putem intra prin spate, sugeră ea. Neil zâmbi și făcu așa. Când ajunseră lângă o grădină parfumată, Neil opri motorul.

– Vrei să-ți fac scaunul pat? întrebă el.

– Nu, mulțumesc.

Neil o privea intens. Cu prietenie și amuzament. Nu-l invita înăuntru, Kathy Carter. E periculos.

Kathy își auzi vocea excitată:

– Intri să bei o cafea?

Creierul a luat-o razna. Adu-ți aminte câte femei a părăsit Stratton. Să nu-ți frângă inima! Kathy nu se considera o aventurieră.

– Nu mă mai privi așa, spuse ea.

– Îmi cer scuze, spuse el ocolind mașina și deschizându-i portiera. O să-mi schimb expresia.

În timp ce intră în cămăruța din spate a magazinului, Kathy văzu un obiect imens care nu fusese acolo la prânz când plecase.

– Ce dracu e asta? Aprinse lumna. Vai! Altă tubă.

Neil se apropie de instrument. Era un bilet legat de muștiuc. Citi:

– Bună! Sunt tuba Tubby. Unge-mi valvele!

– Sora mea, spuse Kathy. E genul care scrie ,,Spală-mă!" cu degetul pe o mașină murdară.

Urcă după ea în apartament. Lăsase fereastra deschisă. Perdeaua se umfla și se lipea de fereastră odată cu vântul de seară. Kathy aprinse lampa de la capul canapelei și un fluture mare de noapte se zbătu spre abajur . De departe se auzea sirena unui tren. Îl privi zâmbind pe Neil.

– Trenul de joi, spuse el. A întârziat două zile. Neil se mișcă în apartament cu o familiaritate care-i amintea că mai fusese aici, când îi adusese un pulover înainte să iasă, la prima lor întâlnire.

Acum nu era frig. Atunci fusese. Kathy îl conduse prin living, de-a lungul vechiului covor persan care fusese al mamei ei. Se întrebă ce crede el despre casa ei, cu vechi zăvoare la uși și podea de lemn. Oprindu-se în fața pianinei pe care era o partitură de

Beatles, ,,Yesterday", Neil cântă melodia cu dezinvoltură, dar schimbă repede cu o melodie ritmată.

– ,,Satin Doll", spuse Kathy, amintindu-și melodia. Cânta mai bine decât ea, bineînțeles. Brusc se simți nesigură, vulnerabilă ... inferioară. De mult coceau aceste sentimente în ea. Deodată, ca și cum i-ar fi simțit emoțiile, Neil se opri din cântat.

– Destul, spuse el. Vreau cafea.

Kathy avea o bucătărie intimă și caldă. Renee desenase un soare galben pe un perete, cu raze întinzându-se pe tavan. Trei ceasuri cu cuc atârnau în V pe un perete, bine potrivite. Arătau ora opt. Pe frigider erau fluturi de pâslă colorați cu magneți, pe care i – i făcuse un elev de la pian.

Neil clăti ibricul de cafea și-l umplu cu apă în timp ce Kathy aprindea aragazul vechi. Apoi o întrebă despre tatăl ei.

În acea după-amiază, tatăl lui Kathy se oprise la studio, sub un pretext slab, evident pentru a-l cunoaște pe vestitul cântăreț care își petrecea timpul cu fata lui cea mică.

Se pare că Neil nu mai fusese intervievat de tatăl vreunei prietene de-a lui. Totuși, în zece minute, îl îmbrobodise.

– Tata e un sfânt, spuse Kathy tristă.

– Și cum a fost să crești cu un tată sfânt?

– Păi ... o făcea pe Renee să fie rebelă.

– Dar pe tine?

– Nu, admise ea. Nu vedeam ce sens avea să mă revolt. Tata observa imediat când ceva era rău. Odată, când sora mea avea cincisprezece ani, s-a întors mai devreme și a prins-o împreună cu prietenii ei, bând bere la subsol. S-a enervat? Nu. Le-a zâmbit și le-a spus că se bucură că ei colectează cutii de bere de aluminiu pentru reciclare și i-a convins să umble prin tot orașul după cutii de aluminiu ca să strângă bani pentru uniformele pentru cor. Aragazul se stinse. Îl reaprinse și spuse: l-ai îmbrobodit bine. Te pricepi la asta.

– N-am avut încotro.

– Așa e. Acest om nu iartă. Îi plac toate creaturile, fie copii, adulți, pești, păsări de curte sau coioți turbați. În cazul de față: "Freddie și Firecrackers." Trebuie să-ți spun că-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru acești băieți.

Încă sunt uimită cum l-ai manevrat pe Eric ... E un mic miracol.

– Eric are multe probleme și nu vor dispărea curând. Totuși, cu puțină atenție ... Neil aranja fluturii de pe frigider sub forma unei inimi. Cei trei au noroc cu tine. Ești o femeie deosebită.

Complimentul neașteptat o zăpăci.

– Aș putea admite asta, dar tu te porți și mai bine cu ei. Știi să-i conduci să facă lucruri bune.

– Așa sunt muzicienii, spuse Neil. Am învățat să mă înțelegcu alții și mai plini de ei. Atâta timp cât îi faci să înțeleagă că ești alături de ei, situația rămâne în limitele rezonabilului.

Kathy nu prea auzise ce spusese el. O nevoie prostească o făcuse să-i privească gâtul și părul de pe piept, care se vedea la cămașa descheiată. Era cam la un metru de ea ... oare de ce se gândea la distanța dintre ei?

– Deci, spuse Kathy, încercând să nu mai fie conștientă de masculinitatea lui, i-ai spus tatălui meu că ai fost în Chicago în dimineața asta. A spus că ai dat un interviu. O să te dea la televizor? La ce oră? Vreau să

spun ... Se smulse din fața zâmbetului lui subtil și se prefăcu ocupată.

După un minut, auzi vocea lui în spatele ei.

– Îmi plac ceștile tale de cafea. Îl au pe Mickey Mouse pe ele. Mai vine cineva?

Kathy se uită la cănile pe care Neil le scosese din raft. Își pierdea mințile. Deznădăjduită, spuse:

– Nu, nu mai vine nimeni. O să le pun la loc.

Ridică mâinile să ia cănile și deodată simți că el o strângea tandru de talie. Era surprinsă și emoționată în timp ce el o mângâia încet. Lăsă cănile și se prinse de un raft pentru a se calma. Neil o sărută pe păr, lângă ureche.

– Ușurel, Kathy, nu e nimic rău. Vocea lui era senzuală. Îl auzi printr-o ceață de dorință și își dorea ca Neil să-i mângâie sânii. Amețită, se sprijini de dulap. Îi simțea degetele calde prin tricou. Simți cum sfârcurile i se întăreau și vroia să se topească în el.

– Neil, șopti ea.

– Mmm? Buzele lui erau în părul ei și o trăgeau de lobul urechii.

Spune-mi ce vrei, Kathy.

– Neil, eu ... Atinge-mă! Atinge-mă! Palmele lui îi cuprinseră sânii care pulsau. Te rog, șopti ea. Sânii o dureau de plăcere. Niciodată nu mai simțise asta.

– Asta vrei? întrebă el tandru.

Buzele ei erau întredeschise, respira repede, un vârtej de senzații voluptuoase o cuprinse.

– Nu te opri, șopti Kathy. Dar el doar stinsese aragazul. Apoi căldura lui era din nou aproape de ea și îi trecu brațele tricoului peste umeri. Îi coborî tricoul pe talie și cu o mână îi mângâie abdomenul gol, iar cu cealaltă îi ridică părul și o sărută în gropița de la claviculă. Coapsele ei erau fierbinți și gemea în timp ce el se lipi de ea pe la spate.

– Kathy ești atât de frumoasă!

Își împreună degetele cu ale ei, întorcând-o încet spre el și le duse pe ceafa lui. Kathy își ridică bărbia și închise ochii, iar Neil o sărută pe gât, apoi îi cuprinse gura cu buzele lui. Se înlănțuiră într-un sărut sălbatic. Apoi îl privi, văzând prin ceața dorinței ochii lui tandri.

Nu aveau nevoie de cuvinte; comunicau prin limbajul trupului. O sărută din nou, plin de dorință. O strânse în brațe și-i descheie blugii.O ridică pe masă. Începu să respire repede în timp ce el îi săruta sânii. Apoi gura lui coborî mai jos, tot mai jos.

– Neil ... gemu ea.

– Hai în pat, spuse vocea lui senzuală. O ridică în brațe, iar ea își puse capul pe umărul lui. Parcă era într-un vis. Îl privi cu dragoste. Dacă i-ar fi dat drumul, sigur ar fi plutit în aer. Parcă era renăscută și zbura. Cu David nu fusese așa ...

David. Peste umărul lui Neil, privi poza cu ea cu David de pe măsuță. Neil o întinse în patul în care dormise în brațele lui David, când proaspăt căsătorită încercase să găsească bucuria, făcând dragoste pentru prima dată ... Nu te mai gândi.David, o siluetă ștearsă, care îi spunea să nu plângă. Nu aveau experiență nici unul. Trebuie să mai avem răbdare. Nu te gândi! Nu te gândi că n-ați mai avut timp. Nu regreta ... Nu ...

– Nu! spuse ea cu voce tare. Își aminti greața și transpirația rece. Nu!

Neil reacționă imediat, oprindu-se. Fața lui David o obseda, o imagine ștearsă; i se

puse un nod în gât. Parcă o gâtuia cineva. Neil o mângâie pe obraz și asta o liniștea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Nu-i putea răspunde, nici nu-i putea întâlni privirea întrebătoare. Neil văzu fotografia, apoi își reîntoarse privirea spre ea.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă el.

– Totul e prea repede.

– Câteodată așa se întâmplă, spuse el blând.

Între vinovăție, confuzie și dorință, Kathy se enervă. Pe ea însăși, totuși, își auzi vocea șoptind:

– Chiar așa? Nu știam. Vorbești din experiență?

Tăcu o clipă. Era misterios.

Brusc, Neil se întoarse și se duse la fereastră. Printre perdele, ieși la geam și respiră aer proaspăt. Stângace, se îmbrăcă la loc.

– Dacă experiența mea te deranjează, hai să vorbim, spuse Neil.

Simțea un gol în stomac și-și duse pumnul acolo. Nu putea vorbi despre iubitele lui Neil.

– Altă dată, spuse ea obosită. Ia loc. Aduc cafeaua.

Retrăgându-se în bucătărie, se abţinu să nu plângă. Nu vroia s-o audă plângând. Mândria ei n-ar fi suportat. Nu înţelegea de ce era atât de vulnerabilă în faţa lui.

Nu se considera o femeie senzuală. Dar cu Neil simţea ce nu simţise în călduţa ei relaţie cu David, bărbatul pe care îl iubise. Era atât de plăcută atingerea lui Neil ... Turnă cu grijăcafeaua, încercândsă se controleze. Îşi dădu seama că nu se putea implica imediat cu Neil, aşa uşuratic cum era. Se miră chiar că revenise; şi spunea căe parte din viaţa lui. Darnu era pregătită pentru Neil Stratton.

Ieşi din bucătărie respirând adânc, cu câte o cană de cafea în fiecare mână. Neil se uita atent la fotografia de la nunta ei.

Kathy şi David. El arăta convenţional, dar tunsoarea lui scurtă, clasică, dădea feţei lui o severitate pe care nu o avea. Era răcit, atunci. Mama lui îl îndopase cu medicamente la petrecere ...

Îşi ridică privirea spre Neil. Neil, cu forţa lui, cu vitalitatea lui, cu celebrul lui şarm ... Acesta întrebă:

– A murit?

– Da. De unde știi?

– Dacă ai fi divorțat de el, nu ai fi păstrat poza la capătul patului. E ca un altar.

– Nu e un altar. E un loc potrivit de pus florile.

Stratton nu reacționă la cuvintele sau la ostilitatea ei. Punând jos fotografia, luă cana de cafea și zâmbi.

– Dacă mai ai și alte fotografii, arată-mi-le.

Vroia să spună că nu mai are, dar ar fi părut prea defensivă. Deja simțea că el îi detectase vulnerabilitatea. Așa că îi aduse un album.

Pe prima pagină era ea și David la trei ani, în costume de Halloween. Apoi la patru ani, la opt ani,pe un cal, David ținând-o protector cu un braț. O fotografie în tabără, la unsprezece ani, în fața unui foc. Apoi la șaisprezece ani într-o decapotabilă, ținând umbrele de ploaie.

La absolvire. La facultate. Făcuseră naveta cincizeci de kilometri până la facultatea de stat în fiecare zi cu aceeași mașină. Albumul continua. David cu echipa ... scrisori ... decupaje din ziarul facultății referitoare la

succesele sportive. O fotografie de grup cu David șeful frăției de la facultatea de inginerie. Absolvirea facultății. Nunta. Una din ultimele fotografii era cu David, cu cățelul lui retriever auriu.

Neil frunzărea prin album, întrebând-o cine e o persoană, ce loc e acela. Iar pe ultima pagină era necrologul lui David, decupat din ziar. ,,Fost fundaș la Platteville State Falls, decedat de hemoragie cerebrală într-un accident de vânătoare. Neil închise albumul.

– Spune-mi unde păstrezi șosetele lui purtate?

Lui Kathy nu-i veni să creadă că Neil spusese asta. Se ridică și spuse tremurat:

– Cred că ai face mai bine să pleci.

– Plec. În curând. Se ridică și el și luă din album poza cu David și cățelul. Scoase poza de la nuntă din ramă și o puse în loc pe prima.

– Nu știu de ce nu mergi mai departe, spuse Neil. Puse fotografia de la nuntă în album. David e mort. Tu nu ești. Șocată, luase albumul la piept. Îi deschise ușa.

– Nu ești obișnuit să fii refuzat, nu-i așa? îi zise ea furioasă.

Neil se opri și o privi. Ochii lui albaștri o fascinau. Îi luă albumul, dădu pătura de pe pat la o parte și-lpuse pe cearșaf.

– Dormi cu el, spuse Neil. Și plecă.

Capitolul 6

Renee stătea lângă bancul de lucru al lui Kathy, cu bărbia sprijinită în pumn.

– Un puști Collins a adus asta, spuse ea, înmânându-i lui Kathy o trompetă rablagită. Spunea că răsuflă.

– Da? Kathy duse trompeta la buze. Suflă. Într-adevăr, răsuflă.

– E rău, nu-i așa? întrebă sora ei.

– Rău de tot. Își scutură scamele de pe pantalonii scurți.

Renee turnă ceai rece din termos.

Afară, nori cenușii aruncau ploaie pe stradă.

– Se întețește, spuse Kathy.

– Așa e. E bine că s-a întâmplat în bucătăria ta, nu în a mea.

– Ce vrei să spui? De ce?

– Deoarece tu ești atât de ordonată.

Dacă un bărbat m-ar pune pe masă ca să facă dragoste cu mine, nu știu ce aș face. Ai auzit ce-a spus tata despre Neil?

– Că e băiat de treabă?

– Nu chiar, spuse Renee, ronțăind o așchie de gheață. A spus : ,,Se vede de ce a ajuns celebru". Oricum, azi arăți mai bine, Kathy.

Kathy se întinse, închizând ochii.

– Am hotărât că trei zile e destul să plâng după orice bărbat, celebru sau nu.

– Nu te-a sunat? întrebă Renee.

Kathy deschise ochii.

– Nu. Se plimba în jurul tejghelei, privind afară. Știe el ce știe. Crede că sunt o văduvă nevrotică.

– Și ești?

– Nu știu. Ochii lui Kathy se umeziră. Probabil. Nevrotică? A folosit un cuvânt mult prea blând. Mă toacă omul ăsta. M-am săturat. Renee veni lângă ea și o luă după umeri. Kathy își lăsă capul pe umărul ei și Renee o legănă înainte și înapoi.

– Provincială cunoaște muzician vestit, spuse Renee. Parcă ar fi o poveste cu zâne.

– Parcă ar fi un ciudat film de artă, francez. Stratton are diplomă în aroganță. Luară câte o ceașcă de ceai.

– Ceai și înțelegere, murmură Kathy. Văzând că Renee privea afară, zări dubița florăriei.

– Flori? întrebă Kathy. Sunt pentru tine, Renee?

Angajatul în uniformă al florăriei deschise ușa cu piciorul. Ducea o vază imensă de cristal plină cu trandafiri roșii și albi garnisiți cu ferigi.

– Kathy Carter? întrebă el.

– Da ?

– Astea sunt pentru dumneavoastră.

– O, Kathi, sunt minunate! exclamă Renee. Kathy citi mesajul cu degete tremurânde.

– ,,Când ne sărutăm", citi ea, "asta văd. Neil" Râse, îi arătă biletul lui Renee,mângâie florile cu palmele și le mirosi adânc.

– Unde să le pun pe celelalte, doamnă?întrebă florarul.

– Celelalte? întrebă Kathy.

– Da, doamnă, spuse el zâmbind. Cuiva îi place de dumneavoastră, în mod sigur. Sunt multe.

Mai exact, mai erau o sută nouăzeci și opt de duzini de trandafiri. Parfumul lor umplea atelierul. O grămadă de oameni se adunaseră la geam. Veni și un reporter care o fotografie.

Fotografia lui fu cumpărată și de alte ziare și Kathy primi un telefon de la o reporteră de la populara revistă "Metro Gal" din New York. Telefonul suna într-una.

În cele din urmă sună și Neil.

– Totul e în regulă? întrebă el.

– Da, Neil. Știi ce am în față? O scrisoare. De la o revistă pentru fete. Vor un interviu.

– Scumpa mea, îmi pare rău. Vocea lui era blândă.

– De ce să-ți pară rău? Ai spus că vei avea grijă de mine. Uite ce ocazii am acum! Ar putea fi începutul unei noi cariere!

– Scumpo, ascultă-mă ...

– Nu mă mai ,,scumpi" atâta. E unfotoreporter pe acoperișul de vizavi. "Metro Gal" vrea neapărat să fac reclamă la lenjerie intimă. Închise. Aproape imediat, telefonul sună din nou.

– Poate nu m-ai înțeles. Nu sunt jucăria ta. Poate asta e răzbunarea ta subtilă pentru că n-am vrut să mă culc cu tine. Dar nu-mi

place să mă știe toți. Dacă nu mai ai nimic de spus, voi închide.

– Domnișoară Carter, sunt Eric Carpenter. Îmi cer scuze. Voi reveni mai târziu.

***

Părerea lui Renee era că sora ei nu trebuia să fie furioasă pe un bărbat care îi trimite două sute de duzini de trandafiri. În clipele de slăbiciune, Kathy regreta că nu ascultase explicațiile lui Neil și nu citise cele două scrisori de la el, pe care le trimisese înapoi. Poate că își tăia singură craca.

De exemplu, când se răzgândise să facă dragoste cu Neil. Măcar dacă i-ar fi explicat.

Oricum, trebuia să-i reziste. Nu putea risca o aventură fără viitor. În următoarele trei săptămâni însă, își dădu seama ce multă nevoie avea de Neil.

Află căera la New York, unde înregistra. Ținea legătura cu "Freddie și Firecrackers",

îi suna, îi încuraja, îi sfătuia, dar pe la sfârșitul lui iulie telefoanele se răriră.

Situația devenise disperată. Tinerii erau programați să cânte la bâlciul din ultima săptămână a lui august și până atunci trebuia să înregistreze discul ca să-l vândă, dar nu era prea probabil că va fi gata. Kathy făcea repetiții cu ei, dar nimeni nu avea tragere de inimă, inclusiv ea. Neil îi spusese în glumă că o va face să depindă de el, și crudul adevăr era acesta.

Nu numai ea depindea de el, ci și puștii. Nu erau pregătiți să lucreze singuri. În lipsa lui, erau în formă proastă.

Doar două lucruri se îmbunătățiseră apreciabil ca rezultat al intervenției lui Neil în viața lor, felul cum cântau și felul cum se purta Eric cu Kathy. Iar fără Neil, nimic nu mergea.

Lucrurile se complicară într-o după-amiază când le cumpărase hamburgeri. Din greșeală, Fritz ștersese banda grupului și anulase trei luni de efort.

Eric, furios, spărsese geamul studioului cu pumnul.

Kathy auzi bucățile de geam zornăind. Mult timp după aceea își aminti sângele

care-i curgea lui Eric din braț și isteria transportului lui la spital.

Acolo, completă fișa de intrare cu degete nesigure șiexplică totul tatălui ei, asistentului social de la Walworth și în cele din urmă lui Renee și Jack.

Inspirată, Renee îi adusese haine curate ca să le schimbe pe cele pătate de sânge.

Asistenta medicală o duse pe Kathy într-o cameră liberă, unde făcu duș și se schimbă. Apoi îl vizită pe Eric. Cum se făcuse seară, nu-i refuză pe Renee și pe Jack să ia cina și să rămână la ei peste noapte.

Era destul de târziu când ajunseră la ei. Kathy văzu lumina schimbătoare dată de televizor, ceea ce însemna că bona nu plecase. Televizorul îi sugera insomnie și faptul că nu putea ghici următoarea mutare a lui Neil. Se decise să se plimbe puțin prin parc înainte de culcare.

Era o lună argintie care își arunca lumina pe acoperișuri și copaci.

Bătea un vânt cald. Se auzeau greierii cântând.

Auzi o bufniță, apoi o văzu zburând. Cerul negru era plin de stele. Kathy se bucura că rămăsese în acest orășel și nu

plecase într-un oraș mai mare, cum făcuseră mulți foști colegi de liceu.

Parcul era în capătul nordic al orașului și câteodată aici veneau căprioarele. Aici, totul era liniștit.

În mijlocul parcului era o scenă, unde sâmbătă noaptea se dădeau concerte. Începu să fredoneze.

Auzi pași și văzu o umbră.

– Frumoasă voce. Frumoasă femeie.

Era Neil. O privea. Era bine îmbrăcat.

Îi venea să alerge în brațele lui. Dar se abținu cu tristețe.

– Mike m-a chemat, spuse el.

– Da? întrebă ea cu ostilitate. Îl vei vizita pe Eric?

– L-am vizitat deja. Renee mi-a spus că te găsesc aici, adăugă Neil. Cred că ai ceva să-mi spui. Te ascult.

Kathy închise ochii, abținându-se să nu se arunce în brațele lui.

– Doamne, spuse ea, ce greu îmi vine. De ce nu ai rămas în New York și să-ți imaginezi ce ți-aș spune? Ai avut dreptate într-o privință. Ai spus că vom depinde de tine.

– Luna asta n-am putut să plec din New York.

– Da, sigur, spuse ea, ai fost ocupat. Cred că toți stau la coadă în fața ta. N-ai avut timp să vii până aici. Atunci, de ce ai început totul?

– Pentru că am nevoie de ei. De tine. Doamne! Râse. Nu în această ordine.

– Chiar așa? întrebă Kathy. Nu suntem cățeii tăi.

– Vrei să-mi asum vina pentru ce i s-a întâmplat lui Eric în după-amiaza asta? Bine. Dacă aș fi fost acolo, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Mă voi revanșa. Cât despre noi doi ...

– Mulțumesc, spuse Kathy cuprinsăde panică. Te poți opri aici.

– Nu vreau. Când o fată îmi închide telefonul și îmi returnează două scrisori la rând, bănuiesc că nu vrea să mă vadă un timp. Dar cred că nu a fost ăsta motivul. Spune-mi ce vrei.

Mintea îi dicta să-i spună că nu vrea să-l mai vadă niciodată. Dar inima ei nu putea spune asta.

– Deci nu știi ce vrei, spuse Neil. Îți spun eu ce vreau. Zâmbi. Te vreau în viața mea. Când sunt cu tine, simt că trăiesc. Nu mă crezi, nu-i așa? Parcă aș vorbi turcește. De ce

ai un complex de inferioritate? Crezi că sora ta mai mare e mai bună și mai inteligentă decât tine? Sau te gândești la David?

– Nu are legătură cu el.

Nu? Când am vrut să fac dragoste cu tine, ai sărit ca arsă. A doua oară, ai înghețat. N-are legătură cu David? Nu trebuie să te sperii de mine. Nu te asediez. Vreau să fii sigură că înțelegi că știu.

– Nu știu ce crezi că știi, Neil, spuse ea furioasă, dar eu ... eu ...

Neil o studia.

– Îți faci prea multe probleme, spuse el. Va merge.

– Crezi? Își smulse privirea din ochii lui care o hipnotizau și privi un stejar. Își dădu seama că avea brațele încrucișate la piept și se ținea strâns cu degetele de coate. Limbajul corpului: un gest defensiv. Ei, și? Ar fi trebuit să se controleze și Neil nu va ști decât ce-i va spune ea.

– Mi-ai spus că-mi vei rezolva toate problemele, dar tu ai devenit o problemă pentru mine.

– Nu-i nimic, le voi rezolva pe toate, spuse Neil privind-o galeș. Ți-am promis că așa voi face. Dar nu ți-am promis că o voi

face peste noapte. Îți aduci aminte de flori? Erau prea multe?

– D-da. Râdea de ea. Da! De ce mi-ai trimis atâtea?

– Un mic semn al stimei mele pentru tine, spuse Neil.

– Doar atât ai de spus?

– Există o explicație, dar e atât de șubredă încât ezit să ... Se opri și ridică ceva dintr-un tufiș. Ei bine, spuse el, ce avem aici?

Prefăcându-se că n-o interesa, Kathy spuse:

– Ezitai să faci, ce?

– Am ezitat să-ți spun. Și nu cred că te va impresiona adevărul.

– Probabil că nu, perseveră ea. Și mă întreb dacă-ți dai seama ce înseamnă pentru mine să primesc oferte de a poza goală pentru o revistă celebră.

– O, nu, zâmbi el la ceea ce ținea în cupa mâinilor. Acum știu să apreciez. Mi s-a întâmplat și mie o dată asta.

– Da?

– Da. O revistă de femei mi-a cerut să-mi facă un poster nud. M– am panicat. Eram oare destul de dotat? Ca să zic așa ...

– Ca să zici așa.

– Așa că am făcut ce ai făcut și tu. M-am prefăcut indignat și am refuzat.

– Eu nu doar m-am prefăcut indignată. Eu ... Cum el privea în palme, întrebă: Neil, ce faci? Ce ai în palme?

– O broscuță. Vrei s-o vezi?

– Nu.

– Vrei s-o săruți? întrebă el întinzându-i-o. Un mic pupic. Ce, nu crezi în povești? Îmi pare rău, amice, spuse el broscuței. Ce ai zis? întrebă el broscuța. Nu, domnișoara nu va accepta asta. Dar ai multă imaginație pentru o broscuță.

În cele din urmă, Kathy zâmbi.

– Chiar ai o broscuță în palme?

– Păi sigur că da. Își duse iar mâinile la urechi. Spune că dacă îl las să plece, te lasă să mă săruți pe mine în locul lui. Îngenunche și dădu drumul broscuței, apoi se ridică.

Kathy îl privea cu ochi mari, părul ei blond mângâindu-i fața în vântul nopții. Se îmbrățișară și se sărutară cu pasiune.

– Vreau să fim singuri, Kathy. Putem merge la apartamentul tău?

Își puse capul pe pieptul lui și se gândi la apartamentul ei, la fotografii, la album. Apoi se depărtă și dădu din cap că nu, cu ochii umezi de lacrimi și dorință. Sânii o dureau, vroind să fie atinși.

O mângâie blând pe păr, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– E un motel pe autostrada 21 ...

– O, Kathy, spuse Neil îmbrățișând-o.

– Neil, te rog, nu râde de mine.

– Niciodată, scumpo, spuse el tandru. Nu râd de tine. Râd de noi. Kathy, nu ți-am trimis două sute de trandafiri ca să te duc la un motel. E dragoste, nu o aventură. Acum trebuie să plec. Altfel te duc pe bancheta din spate a mașinii și nu știu ce se va întâmpla. Mă întorc la New York și voi încerca să fac rost de câteva zile libere. Cumva, voi găsi o cale să fim împreună. Apoi te voi chema. Vei veni?

– Neil, eu ... nu. Nu cred. Neil, nu sunt sigură...

Ignorând murmurul ei confuz, o sărută.

– Te voi chema, Kathy, șopti el. Vise plăcute.

Capitolul 7

Două nopți mai târziu, soneria slabă a telefonului o trezi pe Kathy. Era ora două. După câte știa, erau două categorii de oameni care sunau la acea oră, bețivii care formau greșit și băieții de doisprezece ani cu telefon în dormitor.

Își puse perna în cap. În cele din urmă, luă receptorul și-l trase sub pernă.

– Mmm? mormăi ea.

Auzi un corn cântând deșteptarea. Apoi o voce masculină.

– Felicitări! Aici radio WILT – FM. Numele dumneavoastră a fost tras la sorți dintre șapte sute de mii pentru a participa la excursia noastră la Venus Sweepstakes. Domnișoară Carter, dacă identificați

cântecul următor, veți câștiga o excursie gratuită pe Venus, sau orice altă planetă alegeți.

Dacă vocea ar fi fost mai bine prefăcută, ar fi admis simțul umorului. Două zile îl așteptase să sune.

"O, Suzana" se termină și vocea îi ceru politicos să răspundă.

– "Barcagiul de pe Volga",răspunse ea adormită.

– Îmi pare rău, n-ați ghicit. Dar avem un premiu de consolare. Veți primi un bilet de avion ca să petreceți trei zile cu vedeta rock Neil Stratton.

– Stratton ... începu ea.

– Veți savura nopți pline de pasiune, pline de senzualitate cu faimosul idol.

– Neil, e două dimineața.

– Nu e nici o problemă pentru noi. Transmitem toată noaptea. Când vreți să programați excursia?

– 3o iulie 2o72, murmură ea.

– Toate locurile sunt rezervate în acea zi. Aveți altă preferință? Suntem flexibili.

– Ei bine, nu! Îmi pare rău, dar e imposibil. Nu pot veni.

– Aveți prieten?

O pufni râsul.

– Neil, ai băut ceva?

– Recunosc, Jack Daniels.

– Ai tupeul să mă suni la ora asta după ce ai băut? Și cine e Jack Daniels?

– E un whisky, inocento. Ce faci?

– Încercam să dorm, spuse ea.

– Nu, chiar în clipa asta.

– Acum? Stau în pat și vorbesc cu tine la telefon.

– Ce ai pe tine? După o clipă de tăcere, continuă: fii drăguță. Acceptă-mi fanteziile. Ce ai pe tine?

– O haină de ploaie din cauciuc. Ce ai de spus?

– Promițător. Eu cred că ai desuuri transparente, cizme da cawboy și atât. Pauză. Vino la mine, Kathy.

– Neil ...

– Te rog.

– Spunea păianjenul muștei.

– Kathy ... Vocea lui era plină de promisiuni senzuale, de tandrețe, încât răsuflarea i se opri. Nu ai obosit să reziști, scumpo?

– Nu pot, Neil.Trebuie să am grijă de atelier.

– Renee va fi acolo.

– Nu-i pot cere să-mi țină locul mai mult de câteva ore.

– Nu-i nevoie să-i ceri. I-am cerut-o eu.

– Neil, dacă ai sunat-o pe sora mea la două noaptea ...

– Nu, am sunat-o seara trecută.

– De ce pe ea ai sunat-o seara și pe mine la ora asta?

– N-am putut să telefonez. Am lucrat. Am lucrat, am băut, m-am gândit la tine, am mâncat mâncare chinezească și am fumat. Mi-e dor de tine. Am nevoie de tine. Dar vreau să vii la mine pentru că ești pregătită, nu pentru că te-am forțat eu. Vii la mine, domnișoară?

Era un ultimatum, un test, și pentru ea, o posibilă cale de scăpare. Stratton îi cerea să vină sau să aibă un motiv serios să n-o facă, altfel n-o mai deranja. Poate va continua s-o curteze, dar nu se va mai abține între timp.

Era înconjurat de tentații. Kathy nu le putea ghici pe toate.

Strânsă cu ușa, lătră la el ca un cățel speriat.

– Motivul pentru care treci de la o femeie la alta nu e că ești imoral. Le scoți din fire.

De aia îți e atât de greu. Cum să vin la tine? Nici nu știu unde ești.

– Acum sunt în New York, dar mâine voi fi în Tennessee, spuse el calm.

– Bineînțeles că nu stai mai mult de o zi într-un loc. Deci vei fi în Tennessee. Bine. Voi veni cu avionul personal, spuse ea.

– Mai bine vei veni cu avionul meu personal.

– Sigur, Neil. Cum ajung la aeroport, într-o limuzină cu șofer?

– Va fi la ușa ta mâine dimineață la opt.

– Te cred. Va conduce din New York și va fi aici în șase ore. Conduce repede, ca la curse ...

– Ce-ai zice de un covor zburător? întrebă el. Nimic nu e imposibil pentru cineva care te iubește cum te iubesc eu ...

***

Prin somn, auzi un zgomot. Era ziuă. Deschise ochii. Era un telefon. O mână îl închise.

– Bună dimineața se auzi vocea veselă a lui Renee. Scoală-te, Kathy. Mă întorc într-o clipă. Renee reapăru din bucătărie cu o tavă cu plăcințele, suc de portocale și un ceainic aburind.

– E ziua mea, spuse Kathy.

Renee îi dădu o plăcințică.

– Nu. Mai ghicește o dată.

– Mmmm, e bună. E ceai verde. Mmm. Sorbi din ceașcă, apoi privi telefonul. Era telefonul în pat cu mine în dimineața asta?

– Da. Se numește fonofilie, atașamentul erotic la telefon. Ciudat că Freud n-a menționat această boală în scrierile lui. Fiindcă veni vorba, ai avut vreun vis ciudat azi noapte?

– Foarte ciudat. De fapt ... Își aminti brusc. Bine. Ce se întâmplă?

– Mănâncă, îi ordonă Renee. E șapte și jumătate, somnoroaso. În două ore vei zbura cu avionul. Te vei întâlni cu bărbatul visurilor tale.

Înghițind cu noduri, Kathy își aranjă părul.

– Atunci, e adevărat. L-ai încurajat. Nici măcar nu-mi amintesc bine ce-a zis.

Vorbeam cu el la telefon ... apoi cred c-am adormit.

– Spunea că sforăiai în receptor.

– Ai vorbit cu el azi – dimineață? întrebă Kathy jenată.

– Da. Vine o mașină să te ai în jumătate de oră.

– Ce nebunie! spuse Kathy.

– Prostii. Ar fi bine să mai pleci și tu câteva zile. Grăbește-te. Apa pentru baie se răcește.

– Apa pentru baie! Parcă aș fi o mireasă comandată prin poștă.

– Văd că ești prea emoționată ca să mănânci, spuse Renee luând tava. Hai, în cadă.

Kathy se duse mofturoasă la baie, își scoase cămașa de noapte și se așeză pe marginea căzii, vârând o mână în apă.

– Spală-te! strigă sora ei.

– Îmbăiază-te; parfumează-te; pregătește-te pentru calif, adăugă Kathy. Ești mână în mână cu Neil. Îți place mult de el.

– Orice femeie cu sânge în vene l-ar dori.

Kathy intră în apă.

– Îmi faci bagajul? N-are sens. Nu mă duc.

– Da, da. Ți-am pus câteva hăinuțe drăguțe pe care le-am luat din Honolulu în primăvara asta. Ce porți în avion? Ce zici de rochia arămie?

– Nu știu de ce am cumpărat-o. N-are spate și astfel nu pot să port sutien.

– Scumpo. Trebuie să-i transmiți că ești femeie.

– Nu i-aș putea trimite o scrisoare recomandată în loc de asta? întrebă Kathy cufundându-se în apă. Oricum, nu mă duc.

***

Încă își repeta asta o oră și un sfert mai târziu după ce avionul decolase, și tocmai ateriza în Tennessee. Pe hublou văzuse dealuri verzi și lacuri. Coborî pe asfalt. Greierii se ițeau din iarba de lângă pistă. În spate era o pădure de conifere și niște mașini. Acolo, îl văzu pe Neil.

El o văzuse primul și-i făcu semn cu mâna în timp ce venea spre ea. Kathy simți un nod în gât și se înfioră toată în prezența lui.

Ar fi fost mai romantic dacă ar fi alergat în brațele lui, dar Kathy rămase timidă pe loc. ,,Nu mă duc" se transformase în "Nu sunt aici. Nu sunt aici".

Neil zâmbi, o salută și le mulțumi piloților.

O luară spre mașini prin iarba înaltă. Neil îi aducea valiza și o privea.

– Nu știam că un avion cu reacție poate ateriza pe o pistă atât de mică, spuse ea.

– A, un avion cu reacție are nevoie de vreo sută cincizeci de metri de pistă. Ce bine că ai venit!

O mângâie pe umărul gol.

– Nu eram sigur că vei veni. Sora ta mi-a spus că n-ai mai plecat niciodată de acasă.

– David și cu mine obișnuiam să mergem cu mașina la Chicago când avea meciuri de baseball, răspunse Kathy, și câteodată rămâneam peste noapte la hotel. Calmează-te. Kathy, nu mai fi încordată, își spuse.

– Ce mai face micul nostru Eric?

– Eric? Îți urmează sfatul.

– Alarmant. Ce sfat?

– Să-i asculte pe doctori ca să se vindece la timp pentru spectacol.

– Dar Mike și Sticks?

– Mai bine, de când ai vorbit ieri cu ei la telefon. Vorbești limba lor. Îmi împrumuți și mie dicționarul cu expresii de adolescenți?

– N-ai nevoie.

Neil puse valiza ei într-o mașină veche.

– Înainte făceau mașini solide, spuse el. Kathy deschise portiera.

Neil porni mașina. Motorul hurui ca cel al unui tanc.

– E făcută în 1952. Ar trece și printr-o tornadă. Care e problema?

– E o grămadă de fier vechi, Stratton.

– Aș putea s-o mai repar, dar o las să îmbătrânească natural. Și pe tine te voi iubi când vei fi bătrână și ruginită. Pune-ți centura. Nu pe aia. Vino lângă mine.

Ceva o ținea pe loc. Rămase unde era și-și puse centura.

– Nu, mulțumesc. Îmi place să stau la fereastră.

Crestele munților străjuiau valea, verdele smarald se întuneca în violet.

Ajunseră pe un drum cu praf roșu.

– Ne apropiem de moșia mea.

Pe margine era un semn pe carescria "Vânătoarea Interzisă". Nu știa unde o

ducea. Cum arăta casa lui? Văzu o căprioară fugind de ei în pădure.

– Cât pământ ai aici? întrebă Kathy.

– Puțin peste șase sute de hectare, fără să pun la socoteală lacul. Îți place să înoți?

– Da. Sigur. Neil, presupun ... căai o locuință aici, nu-i așa?

– Da. O căsuță, spuse el.

– Mai e cineva acolo, sau ... vom fi singuri?

– Vom fi singuri. Te deranjează?

Era prea târziu s-o deranjeze și prea devreme să știe bine dacă ar deranja-o.

– Nu cred că aș fi aici dacă m-ar deranja.

Ajunseră într-o poiană și Neil opri mașina.

În fața ei, mică pe lângă pinii maiestuoși, o mică și drăguță cabană de lemn stătea pe un dâmb. Jos erau flori albastre. Se auzeau albinele. Părea o rămășiță din America de la începuturi.

Capitolul 8

Kathy sări din mașină și rămase cu clanța în mână. Pe jos era mușchi.

– Neil, ce casă frumoasă! Ce-ai făcut, l-ai evacuat pe Abe Lincoln?

– Pe aici era vorba de Davy Crockett, spuse el, luându-i politicos clanța din mână și aruncând-o pe scaunul din față.

– Davy Crockett? Chiar așa?

– Nu. Nu chiar așa. După câte știu, n-a fost niciodată pe aici, spuse Neil și scoase bagajul. Acest pământ a fost proprietatea a șase generații ale unei familii care avea un joagăr pe aici. Fusese abandonattreizeci de ani înainte să-l cumpăr, dar a rămas un spirit plăcut. Intră; ușa e deschisă.

Păși înăuntru.

Un șemineu mare de piatră galbenă domina camera plină cu preșuri și o masă de lemn din cireș. Erau sertare din lemn de pin pe un perete și Kathy zâmbi la sacii cu făină integrală, la vasele de aramă, la coșurile acoperite. Pe masă era o lampă cu gaz. Pe peretele opus, o gravură Aubusson cu un șoarece de câmp.

– Și zici că eu sunt de modă veche, spuse Kathy. Nu e curent electric?

– Deloc, răspunse Neil.

– Și apă caldă și rece la robinet?

Neil se duse la chiuveta de aramă,apăsă pe pompă de trei ori, și curse o apălimpede. Zâmbi și ridică din umeri.

– Pun pariu că tu credeai că sunt o vedetă răsfățată, care nu poate face nimic singur.

Nu se așteptase la asta, la cabana frumoasă și mică, la mașina veche pe care el o iubea. O impresiona. Și zâmbetul lui o impresiona.

Neil nu avea de unde să fi știut că era dorința ei de-o viață să-și petreacă o noapte într-o cabană de lemn. În fiecare an de ziua ei, sufla în lumânări și-și punea această dorință. Acum se împlinise!

Vrăjită, intră în a doua cameră și găsi un pat cu o plapumă pe el, la fel ca plapuma ei de acasă.

Admiră vechea chitară a lui Neil, pe o servantă grațioasă. Studie chitara. Da. Era cea pe care i-o reparase în primăvară. Își aduse aminte de primul lor sărut. Roșind, privi patul care o aștepta.

Neil veni lângă ea și-i ridică ușor bărbia spre el.

– Câteodată, spuse Neil, ești atât de transparentă! O sărută delicat. Apoi îi dădu la o parte părul de pe ceafă și o sărută acolo.

– Sărmana Kathy, spuse el. Nu-ți face griji despre pat. Voi face câteva scenarii și poți alege pe cel care îți place cel mai mult. De exemplu: ne putem preface că fiecare crede că celălalt va dormi în mașină. După ce stingem lumânările, tu dormi pe dreapta patului, eu pe stânga, și vom fi surprinși să ne întâlnim.

Dacă nu va fi romantic, va fi comic. Vom lucra la romantism mai târziu.

Kathy ar fi vrut să se întoarcă spre el și să-i spună:" Nu mă tachina, Neil. Cred că te iubesc. Altfel n-aș fi venit aici."

Sentimentele pentru el o prinseseră ca într-o capcană. Nu putea scăpa. Așa că aștepta vulnerabilă, încercând să aibă încredere în ce simțea, sperând că în timp va ieși din capcană și se va vindeca. Îl privea cu o expresie gravă. Părul ei blond îi picase peste ochi. Neil i-l aranjă după ureche și o sărută acolo.

– Zâmbește-mi, spuse el și când Kathy se conformă, încordată, o atinse pe obraz și apoi îi puse valiza pe pat. Ce-ar fi să te schimbi? Apoi vom merge la lac și vom pescui cina. Ne întâlnim în șura din spate. Zâmbi și ieși.

Kathy deschise valiza. Hainele lui Renee, toate, își dădu seama tristă. Scumpe, îndrăznețe. Alese niște bikini. Probă câteva tricouri. Sutienul ei se vedea prin toate, așa că și-l scoase. Mai luă niște pantaloni scurți și niște sandale, inspiră adânc pentru a se calma, apoi ieși în aerul proaspăt, mirosind a pin.

"Șopronul din spate" se dovedi a fi o construcție mai recentă. Neil spărgea lemne.

– Chiar vom pescui pentru cină? întrebă Kathy.

Neil lăsă toporișca și spuse:

– Mă gândesc să schimbăm meniul.

– Nu-mi arăți lacul? întrebă Kathy.

– Lacul n-a așteptat atât de mult ca mine. Hai înăuntru. Să-ți arăt ce visez să-ți fac de luni de zile.

Dorința o cuprinse dulce. Cu David nu simțise asta. Probabil nu erau compatibili din punct de vedere fizic. Îl iubise ca o soră. Acum, David dispăruse și era aici cu Neil, vie și vinovată.

O luă de mână și spuse:

– Hai să pescuim.

Luă un coș de picnic și o undiță, apoi merseră pe o cărare acoperită cu ace de pin.

O ținea de mână. Parcă băgase mâna în priză. Kathy și-ar fi dorit s-o ducă înapoi la cabană și să facă dragoste cu ea.

Treceau printre trandafiri sălbatici și tufe de afin. Ajunseră la lac.

Neil o opri lângă o lespede de gresie unde era un izvor păzit de ferigi. Neil puse o sticlă de cidru la răcit în izvor.

Stând cu picioarele încrucișate pe stânca însorită, băură cidru și mâncară prăjituri, portocale și afine din tufiș. Kathy râse când veni o veveriță și Neil îi dădu fărâme de prăjituri.

Apoi o luă în canoea lui din fibră de sticlă și o plimbă pe lângă țărm. Priviră un bâtlan și Neil îi arătă vizuina unui șoarece. Văzură și șoarecele ieșind și râseră.

– Hai să-i cântăm ceva, spuse Neil. În afară de "Camelot", ce-ți mai place?

Cântară un cântec vechi de Bob Dylan și câteva de Hank Williams.

– Gata, spuse Kathy. Speriem peștii.

– Din contră, vocea ta e ca o momeală. Te-ai gândit vreodată să te apuci de cântat?

Vârful undiței ei tresări violent.

– L-ai agățat, spuse Neil.

Trase de undiță, dar peștele era mare și răsturnă canoea.

– Stai în picioare, Kathy, doar n-o să te îneci în apă de un metru!

– A scăpat, spuse ea. Era cât un Volkswagen!

– Era monstrul din Loch Ness!

Tricourile lor se udaseră și se mulaseră pe ei. O îmbrățișă, apoi o sărută. Ce sărut dulce!

Kathy se trase brusc înapoi, râzând din nou, arătând spre canoe.

– Neil, privește! Șoarecele!

– Șoarecele de câmp era pe marginea canoei, privindu-i răutăcios. Sări și înotă până la mal, se scutură și-i privi dezgustat înaintesă dispară în iarbă.

– Nu-l mai iau cu barca, spuse Neil.

Fericiți și uzi, încălziți de soare, traseră canoea la mal și o puseră răsturnată. Kathy se culcă pe spate întrifoi. Auzea albinele zumzăind și păsările cântând.

Neil aruncă pagaiele lângă canoe și se întinse alături de ea pe spate, mestecând un fir de iarbă. Tăceau. În cele din urmă, Neil își scoase tricoul ud și se ridică într-un cot, privind-o.

În jur era doar cerul și trifoiul. Parcă erau într-un cuib.

– Ai câștigat concursul de tricouri ude, spuse Neil, privind-o din cap până-n picioare.

Cidrul, soarele și râsul erau o combinație puternică și Kathy, simțindu-se liberă și fericită, întrebă:

– Și ce premiu îmi dai?

Neil o mângâie pe gât.

– Mă mai gândesc. Ai vreo sugestie?

– Ezit să spun, răspunse ea.

Ultima dată când am câștigat un concurs, am ajuns într-un avion cu reacție.

– Poate vei zbura iar, spuse Neil.

– Promisiuni ...

Neil chicoti și-i dezveli sânii, privind-o. Pieptul ei începu să se ridice și să coboare. O sărută și o răsturnă pe spate. Degetele lor se înlănțuiră, apoi îi scoase tricoul.

Topindu-se pe dinăuntru, inima ei bătea cu putere și era conștientă de căldura atingerii lui, apoi de pieptul lui musculos lipit de al ei. Era învăluită de tandrețea și protecția lui. O sărută pe gât, iar părul lui îi mângâia bărbia. Era relaxată și excitată.

Tremură de plăcere când el îi sărută sânii.

– Nu ți-e frig? întrebă Neil.

– Nu. Plutesc.

– Te doresc atât de mult.

Se sărutară cu pasiune.

– Neil, sunt a ta.

Din nou o sărută pe sâni, ținându-i cu o mână de fier, apoi îi deschise pantalonii scurți și mâna lui alunecă înăuntru.

– Scumpo, desfă-ți picioarele, te rog.

– Fă ce vrei, spuse ea dulce. Degetele lui o amețeau. Se dezbrăcară. Da, Neil, da. Apoi ceva alunecă în ea și gemu de plăcere.

Se sărutau cu patimă, cu violență, întimp ce șoldurile lui se mișcau ritmic și dulce. Kathy simțea universul pulsând de dragoste, până când se eliberă ca o săgeată trasă spre soare ...

Un timp nu mai simți nimic, plutea între somn și trezie, visătoare. Își simțea trupul renăscutca și cum soarele îi curățise sângele.

Neil îi mângâia părul.

– Hei, mă auzi, Kathy?

– Spune.

– Ce mai simți? întrebă Neil.

– Mmm... o ploaie de stele căzătoare. O supernova. Omuleți verzi și un OZN.

– Eu eram ăla.

– Da? Chicotind, își îngropă fața pe umărul lui. Parcă te cunosc de undeva.

– La ce te gândești?

– Acum? întrebă Kathy. Îi sărută degetul de pe buze. La ce simțeam, e o minune. Nu crezi că ar trebui să spunem și altora?

– Păi, vom vedea ... Am un unchi în Congres. Să-i scriem o scrisoare?

– Și ne va chema să depunem mărturie? întrebă ea. Crezi că ne vor asculta?

Neil zâmbi.

– Cred că lumea va fi interesată.

– Chiar așa? Poate că ar trebui să păstrăm secret... Zâmbesc prostește?

– Zâmbetul tău mă încântă.

– Par buzele mele ciudate? întrebă Kathy.

– Nu. Frumoase. Poate puțin cam umflate. De ce, te dor? Le atinse ușor. Ți-am făcut rău?

– O, nu. Doar că ... Era gata să spună "N-am mai simțit asta până acum", dar alungă acest gând. Nu vroia să se gândească decât la prezent.

– Ce e, Kathy?

– Păi ... nu e nimic. Mi-e somn, asta-i tot.

O trase deasupra lui. Soarele era ca o pătură caldă pe spatele ei. În timp ce era mângâiată, se simțea confortabil și iubită.

– Stai bine, pisoi? întrebă Neil.

– Mmmm. Mi-e așa de lene.

– Din cauza pescuitului.

Sturzii și cardinalii cântau în copaci. Închise ochii, simțindu-i respirația pe obraz.

***

– Kathy, scumpo.

Oftă și se trezi. Își dădu seama de trei lucruri: că era afară, că era goală și că un trup masculin era sub ea.

– Neil. O, Doamne!

– Nu-i nimic, Kathy. Nu te teme. O sărută blând pe frunte. Te-ai speriat, nu-i așa? Ține minte ceva. În primul rând, că te ador. În al doilea rând, am dormit amândoi, și soarele te-a pârlit pe spate. Așa că mișcă-te cu grijă.

– M-am ars? Neil o atinse și ea spuse: Au! Ah!

– E grav, spuse Neil încruntat.

Kathy se ridică. Spatele și picioarele o ardeau.

– Vești proaste, spuse Neil examinându-i spatele. Îmi pare rău. Ai pielea sensibilă, nu-i așa?

Îi dădură lacrimile. Își puse fața între genunchi. Era jenată.

– Mă ard ușor, spuse ea dintre genunchi, dar îmi trece într-o zi, două. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Bine că n-a fost ceva mai grav.

Arsura era nimic pe lângă disperarea din sufletul ei. I se dăruise prea ușor, și înainte de a-și rezolva problemele. Oare el simțea

asta? Nu. Era degajat, parcă nu făcuseră dragoste. Spusese că o adora. Era mai mult sau mai puțin decât dragoste?

Se întreba cu ce preț își cumpărase fericirea. Ieri n-ar fi crezut că putea simți atâta plăcere. O schimbase când făcuse dragoste cu ea. Acum îl simțea în fiecare por al ei.

După, cu David, simțise o pustietate vagă. Ce va urma acum? Nu! Gata! Comparațiile erau crude și oribile.

Neil o duse în spate până la cabană, căci și tălpile i se arseseră.

Ținându-l strâns, își simțea sânii lipiți de mușchii lui, separați doar de un tricou. Îl tachina sărutându-l pe ceafă. Când ajunseră la cabană îi dădu o aspirină și suc de portocale și-i puse pe spate prosoape înmuiate în apă cu oțet.

Adormi din nou și se trezi peste o oră pentru a-l privi cum făcea friptură de pui la cuptor. Pe jar se coceau mere și prăjituri. Avea multe talente ... muzician, compozitor, doctor în arsuri, muntean, pilot. Neil era vesel, umblând gol pe lângă foc.

Vioiciunea, energia, farmecul lui, o fascinau și după ce mâncară friptura de pui,

și felul lui de a găti. Sporovăiră și glumiră, nelăsându-l să ghicească teama și nesiguranța ei, faptul că i se părea că sunt doi străini, trăind în lumi diferite. Nu avea curajul să– i ceară s-o liniștească. De ce să fie nevoie să-i ceară asta? Niciodată nu se va ruga de el.

Neil spălă farfuriile într-un lighean în timp ce Kathy mâncă prăjituri cu miere, apoi Neil îi cântă, scoțând note magice din chitara lui veche.

La urma urmelor nu era atât de straniu să împartă patul cu el. În brațele lui, când trăgea plapuma, îl întrebă:

– Prosoapele cu oțet au făcut minuni. De unde ai aflat metoda asta?

– Hmm? E un secret de familie. Bona noastră îmi punea mie și fratelui meu prosoape cu oțet când eram mici.

– Bona ta! Chiar ai avut o bonă?

– Da. Pe cuvânt. Începu să-și descheie cureaua. Tata spune că m-a influențat mult. Am intrat în lumea muzicii rock pentru a nega că sunt anacronic.

Era curioasă și întrebă:

– Cum a fost copilăria ta?

– O serie nesfârșită de cămăși cu crocodili și școli de băieți unde purtai șapcă și jucai crichet.

– Da? Neil își scoase pantalonii. De acolo ai învățat să nu porți lenjerie intimă? Îi spuneai mamei tale "mater"?

– Nu-mi amintesc. O vedeam rar. Acum îi spun Lillian, e prenumele ei.

– Sărmanul copil bogat.

– Așa ar zice și alții. Veni gol în fața ei și-i răsfiră părul. Dar nu eram neglijat. Căldura dintre membrii familiei mele se bazează pe contactele rare. Ne adunăm împreună de două ori pe an, de Crăciun și de 4 iulie, vorbim la telefon o dată pe lună, iau prânzul cu tatăl meu sau cu mama mea, dacă se întâmplă să fim în același timp în New York, și asta e tot. Dacă am fi stat împreună, ca familia ta ...

O mângâie pe sub halat. Perseverentă, Kathy întrebă:

– Și fratele tău?Cum e?

– A ? Jerrott? E cu doi ani mai mic. Câteodată mergem împreună în excursie. E un artist. Începând să-i descheie halatul, continuă: Face filme de avangardă. Are unul, ce e?

– Nimic.

– A făcut un film de patru ore cu un tip care duce o rață gonflabilă prin Newark în locuri nepotrivite și vorbind cu ea. Se numește: "Nu poți rățoi destinul". Jerrott nu vine la concertele mele, iar eu nu mă duc la filmele lui.

Halatul căzuse și o săruta pe umăr.

– Tratamentul cu oțet, spuse Kathy, e un bun contraceptiv.

O trase blând deasupra lui.

– În locul tău, șopti Neil, nu m-aș baza pe asta.

***

Mirosul puternic de pin o trezi pe Kathy dimineață. Era peste Neil, îmbrățișați. O privea blând.

– Cred că a trecut ceva timp de când nu te-ai mai trezit în același pat cu o pereche de picioare păroase, spuse el.

Se gândi că el se trezise mult mai de curând în pat cu o pereche de picioare fără păr.

– Ce e? întrebă Neil. Pari tristă.

Gândurile ei erau confuze. Când fu aproape gata să vorbească, auzi o mașină pe drum.

– E o mașină? întrebă Kathy.

– Cred că un jeep, spuse Neil, încruntându-se. O sărută pe părul încâlcit și se rostogoli din pat, punându-și pantalonii. Mă duc să văd. Vin repede.

Kathy îmbrăcă un halat din valiza ei, observând că-i mai trecuse arsura și privi printre perdele. Neil dădea mâna cu șoferul cu părul alb al jeepului, care îi înmână un plic, apoi plecă. Neil citi ce era în plic, apoi se îndreptă încet spre cabană.

Kathy îl așteptă lângă fereastră. Pe plic scria "Wester Union". O telegramă. Neil o mototoli și o aruncă în șemineu.

– Trebuie să mă întorc la New York, spuse el serios. Chiar acum. Sunt probleme cu înregistrarea la care lucrez. Ce pot să spun? Îmi pare rău.

Nici o explicație. OK.

– Se mai întâmplă, spuse Kathy.

– Nu te superi?

Orgoliul îi ordona să zâmbească.

– Înțeleg.

Neil se relaxă.

– Mulțumesc. Te-aș lua cu mine, dar am mult de lucru. E un telefon la magazin, pe drum. Voi chema pilotul să ne ducă la Chattanooga; te voi sui într-un avion spre Wisconsin și eu voi pleca la New York. O sărută. Îmi pare rău, scumpo.

Zgomotul mașinii lui Neil abia dispăruse când se întoarse din nou în dormitor, cu ochii în lacrimi, ca să se îmbrace. Telegrama mototolită picase lângă tăciuni. Neil vroise să ardă. O despături. Era de ieri.

DRAGĂ NEIL PUNCT AZI A FOSTGROZNIC PUNCT NU MAI POT. VINO REPEDE PUNCT NATALIE

Capitolul 9

În ziua Târgului din Ținutul Walworth, Kathy își făcu drum printre trecătorii care duceau în brațe ursuleți de pluș și păpuși. Observă că mulțimea se împuținase. Auzi basul lui Mike, apoi muzica se auzi cu claritate și plăti doi dolari pentru a intra în cort. Cele șase sute de locuri erau pline cu adolescenți, alți două sute de oameni stăteau în spate, în picioare, aplaudând și fluierând. Mike și Eric zâmbeau unul la altul pe scenă. Stick făcea baloane de gumă, ceea ce obișnuia să facă doar atunci când lucrurile mergeau bine. Încasările erau de o mie șase sute de dolari, un succes! Păcat că nu aveau și discuri de vânzare.

O văzu pe Reneelângă Fritz Waller și tatăl ei. Renee îi făcu semn cu mâna. Începu alt cântec.

Cântau bine, nu-i mai auzise cântând atât de bine. Publicul îi susținea cu căldură.

Kathy se gândi că era și meritul ei. Și al lui Neil. Reușiseră! Ar fi vrut ca Neil să fie aici, să vadă. Deși era îngrijorată în privința lui Natalie, ar fi vrut ca Neil să știe.

Mike luă cuvântul și mulțumi tuturor celor ce-i ajutaseră.

– Mulțumim lui Kathy Carter, îngerul nostru păzitor. Kathy făcu o plecăciune în mijlocul aplauzelor. Și în cele din urmă, spuse Mike, am privilegiul să vă prezint un bărbat a cărui prietenie și ajutor a însemnat mult pentru noi. Aplaudați-l pe Neil Stratton!

Kathy era zăpăcită în timp ce bărbatul care o dusese la pescuit cu cinci zile înainte apăru pe scenă într-un tricou și blugi.

Fu o clipă de tăcere, apoi aplauzele izbucniră. Neil Stratton în carne și oase, în micul lor orașel, la Târg! Știau că era cu Kathy Carter.

Kathy se temu că lumea va sări pe el.

Dar Neil luă microfonul, începu să vorbească și publicul îl ascultă.

Cum sângele îi pulsa tare în urechi, Kathy nu prea auzea ce spunea. Știa cum să vorbească publicului. Obținea ce vroia de la ei, râs, aplauze, tăcere absolută. Putea să-i provoace la scandal, dar și să evite unul. Le spuse că dacă restul țării ar fi știut ce frumos era Wisconsin primăvara, toți ar vrea să se mute aici.

Neil cântă cu băieții o baladă de-a lui Eric. Apoi cântară un hit de la începuturi, al lui Neil. Nu avuseseră decât cel mult două ore să se pregătească.

Urmară trei cântece energice din anii 1950.Publicul dansă și aplaudă. Neil luă microfonul și așteptă să se facă liniște.

– În Apple Grove am cunoscut o voce cum n-am mai auzit de mult timp. Dar domnișoara e cam timidă și mă întreb dacă va cânta cu mine. Poate dacă i-o veți cere toți, o vom auzi pe Kathy Carter cântând. Ce spuneți?

Prinși în farmecul lui, spectatorii cerură ce vroia el. Kathy se simți împinsă ușor din spate și se trezi înaintând printre încurajări, aplauze și fluierături de apreciere.

Nu era sigură ce simțea.

Neil o invită lângă el, ca într-un cerc magic protector. O privi blând în ochi și o întebă:

– Ți-ar plăcea să cântăm "Let it Be"?

Momentul lui Kathy pe scenă fu înregistrat pentru posteritate pe un disc intitulat "Neil Stratton Live la Târgul Ținuturilor Walworth cu Freddie și Firecrackers", careurma să fie încredințat unui distribuitor local.

Jumătate de oră mai târziu, Kathy se dădea în mașinuțe, alături de un bărbat cu ochelari de soare.

Nu putea spune că nu-l recunoașteau. Câte un trecător se oprea, îi privea și-i fotografia, apoi râdea, ceea ce-l încânta pe Neil. Câțiva îi cerură politicos autografe.

Neil avea multe cărți de credit, dar n-avea numerar. Așa că ea avu plăcerea secretă de a plăti pentru cremvurști, vată de zahăr, aruncarea inelului și săgeți, deși îi spunea că era gigolo.

Kathy aruncă apoi cu mingea și câștigă un imens șarpe de pluș galben. Apoi se dădură cu roata. Sărutând-o, Neil îi ceru să vină să petreacă weekendul cu el la New York. De data asta, nu-l putu refuza.

Capitolul 10

Se opriră la Renee, ca Neil să facă duș, apoi luară un avion spre New York. Cum de obicei Kathy se culca devreme, adormi cu capul pe umărul lui în avion și în taxiul spre apartamentul lui de lângă Central Park.

Nu-și imaginase cum era casa lui. Trezită cu blândețe în taxi, intră pe ușa apartamentului neștiind la ce să se aștepte.

În holul cu vitrine cu oglinzi în care era o remarcabilă colecție de ceramică precolumbiană, Kathy își scoase șarpele de pluș din jurul taliei. Nu se potrivea cu acest loc.

– Să-ți aduc ceva de băut? întrebă Neil.

– Da.

O lăsă singură în living.

Privea în jur ca un copil într-un muzeu. Pereții erau albaștri, iar pe jos era un covor indian. O pictură mare albastră era pe un perete, unul japonez din secolul al șaptesprezecelea pe altul și în stânga, printr-un geam mare, se vedeau luminile orașului. O ferigă imensă era într-un colț, și pe o măsuță din lemn și sticlă, în vase de cristal, erau tulpini de liliac.

Relația lor nu mai putea continua mult de la distanță.

Neil se întoarse. Se descălțase. Îi dădu un pahar de cristal cu picior, cu o băutură cu gheață.

– Cine schimbă florile de liliac? întrebă Kathy.

– Menajera.

– Te simți vinovat?

– Că am bani? Sigur. Câteodată.

– De aceea dai atât de mult?Pentru ați alina remușcările?

– Actele de caritate îmi reduc din impozit. Conștiința mea nu se alină atât de ușor. N-aș vrea să nu mă mai simt vinovat. Nu-mi place ce se întâmplă cu oamenii când reușesc asta. Își trecu mâna osoasă prin păr. Sunt obișnuit să întrețin femeile.

La cât vrei să renunț ca să mă accepți?

– Ce ai zis? întrebă Kathy.

– Te uiți la mine ca la coperta unui disc. Știi ce greu e să te conving că sunt un bărbat, nu numai o vedetă? Care bani te deranjează mai mult, cei pe care i-am moștenit, sau cei pe care i-am câștigat eu?

– Nu-mi plac acei bani care-ți permit să cumperi canapele care sunt prea prețioase ca să poți sta pe ele.

O privi ironic.

– Atunci renunț la ele. Dacă îmi iau altele mai ieftine, mă accepți?

– Ce vezi tu în mine? întrebă Kathy. Tu ai bani, eu n-am bani. Cum afectează asta relația noastră?

– Ce vrei să spui? Parcă am fi bogatul și fata săracă. Vrei să știi cum te văd?

– Da.

Bău din pahar, privind-o.

– E greu de răspuns. Nu știu dacă suntem pregătiți pentru atât de multă sinceritate. Dacă-ți spun adevărul, va fi rândul meu să te întreb ceva. De acord?

Dădu din cap că da.

Neil veni lângă ea și lăsă paharul jos.

– Adevărul, spuse el, e că nu mă consider ca având vreun drept de stăpânire asupra femeilor, dar dacă aș fi crezut că se poate, aș fi încercat să te cumpăr. Îi cuprinse degetele și-i duse paharul la buze. Acum nu te supăra, tu ai întrebat.

Îi luă paharul și-l puse lângă al lui.

– Dacă nu te-ai fi supărat așa pentru sistemul de aer condiționat ... Am încercat, aș fi investit în afacerea ta, aș fi pus o sută de mii de dolari într-un cont elvețian pe numele tău. Orice ți-ar fi dat siguranța financiară de a-ți lăsa atelierul pentru a fi cu mine. Te doresc atât de mult, Kathy, încât aș face aproape orice ca să fii a mea. O mângâie pe obraz. Kathy ... fata cu părul de aur ...

Rezistând atingerii vrăjite a degetului lui pe obraz, spuse tristă:

– Ce te las să faci nu e cu mult mai bun. Când mă gândesc la banii dați pe transportul meu cu avionul, de exemplu ...

Degetul lui îi atinse buzele, făcând-o să tacă.

– Asta nu e nimic. Doar transport. Unii își iau femeile cu mașina. Eu am folosit avionul. E doar o problemă de distanță.

Acum e rândul tău. De ce nu m-ai întrebat despre Natalie?

– De unde știi că m-a îngrijorat asta?

– Erai închisă în tine când m-amîntors la cabană și în vreo trei zile mi-am dat seama. Sigur că ai citit telegrama. Cine n-ar fi făcut-o?Îmi poți citi corespondența când vrei. Și ar fi trebuit să-ți explic mai bine. Dumnezeu știe la ce te-ai gândit când ai citit telegrama, dar Natalie e soția unui vechi prieten care mă ajută la înregistrare.

Lui Kathy îi venea să plângă la pieptul lui, de rușine și ușurare.

– Nu aveam nici un drept să-ți citesc telegrama. Nu ne-am jurat fidelitate eternă.

– Când am făcut dragoste pe pajiște, nu a fost o promisiune? întrebă Neil.

Roșind, Kathy simțea cum o cuprindea mânia.

– De ce, e obiceiul tău să faci "promisiuni" tuturor femeilor cu care umbli, Neil? Câte au fost, Neil? Zece? Expresia feței lui era enigmatică. Nu zece? Atunci, cincizeci? O sută?

– Nu atât de multe.

– Atunci, nouăzeci și opt? Care e problema? Le-ai pierdut șirul?

– Nu le țin socoteala, spuse Neil blând. Dar dacă vrei, îți fac o listă ... Dar de ce? Nici una nu merită s-o țin minte, scumpo. Doar una m-a făcut să plutesc și tu ești aceea, dragoste.

– Cât de mult ți-a păsat de celelalte? Ce erau ele pentru tine?

– Cunosc mulți oameni. Unii îmi devin prieteni. Unii din prietenii mei sunt femei. Cu unele dintre ele m-am culcat. Nu știam că te voi întâlni pe tine și că vei fi atât de sensibilă și vulnerabilă. Nu mă crezi, nu? Cum să te conving? Uite, încerc asta.

Îi luă mâna și-și descheie nasturii, apoi i-o puse pe pieptul lui. Îi simțea inima bătând.

– Dovadă concretă, scumpo. Asta îmi faci tu mie. Doar tu.

O îmbrățișă.

– Îmi plac ochii tăi, Kathy scumpă, șopti Neil. Sunt cinstiți, inocenți. Nu știu cum să rănească. O sărută. Mâna lui Kathy, încă pe pieptul lui, îi simți inima bătând nebunește.

Sărutul se termină brusc. Ochii lui străluceau.

– Le voi uita pe fostele mele amante. Dar tu? A fost unul singur, nu-i așa?

– Așa e.

– Unul. Dar important. Nu pot să-l gonesc. Am încercat, dar n-am reușit.

– Neil ...

– Crezi că îi place să asculte muzică? Nu, știu. Îi voi face un sandviș.

Îl urmă în bucătărie.

– Îi place muștarul?

– Poftim?

Făcu un sandviș cu pastramă și salată și repetă:

– Îi place muștarul?

– Da. Și murăturile.

Le adăugă, apoi scoase o bere din frigider. Intră într-o cameră mică, puse sandvișul și berea lângă fotoliu și deschise televizorul.

Neil îi luă cu degetul lacrima de pe obraz. O privea cu compasiune.

– L-am iubit atâția ani ... Atâția ani.

O îmbrățișă.

– Știu, Kathy. Și dacă mai e o parte din el în tine, voi iubi și acea parte. Voi fi prieten cu el.

– Să nu te aștepți ca eu să fiu prietenă cu amantele tale.

Râzând, Neil îi întoarse fața spre el

– Bine. Încearcă să le uiți. O sărută ușor în creștetul capului. Acum trebuie să-mi verific mesajele. Stai în poala mea? Probabil îmi va lua vreo douăzeci de minute.

– Mulțumesc. Dar palatul ăsta are o cadă?

– "Cadă" nu se prea potrivea cu micul bazin de teracotă. Kathy cheltui aproape cinci minute ghicind cum să regleze vârtejul și temperatura înainte să se scufunde în bule sub lumina filtrată din fața becurilor.Umblând la butoane, se auzi o muzică dulce.

După ce se șterse cu un prosop de pe un suport încălzit, intră în dormitorul lui, cu pereții acoperiți cu materiale naturale de culoarea pământului și un pat acoperit cu o cuvertură țesută. Prima ei pornire a fost să se îmbrace cu cămașa ei de noapte și se imagină umblând prin livingul lui, îmbrăcată așa. Tensiunea îi mai pierise în baie și acum se decise să-și îmbrace iar hainele. Puse valiza pe pat. Spre surpriza ei, în loc să-i suporte valiza, salteaua făcu valuri, ca și cum ar fi fost din gelatină.

Un pat cu apă! Nu mai văzuse unul până atunci. Se trânti în pat și zâmbi când simți cum se ridică din nou.

Din camera îndepărtată auzi un zgomot ca un telefon pus în furcă, așa că se ridică și-și puse lenjeria intimă. Căutând în valiză, nu-și găsi halatul.

Alergă la ușă ca să nu fie surprinsă în pat. Își vârî din nou picioarele în bazin, stând pe margine.

– Kathy? se auzi vocea lui Neil din dormitor.

– Aici, spuse ea. Neil apăru în prag și se sprijini cu o mână de cadrul ușii. Mă lăfăiesc în lux.

Neil veni lângă ea și-și băgă și el picioarele îmbrăcate în bazin. O privi în ochi.

– Trebuie să spun, zâmbi el, că fata potrivită știe să folosească baia.

Kathy duse mâinile în spate și se sprijini pe ele.

– Nu-ți place cada ta mare?

– Risipă de apă, spuse el. Îmi plac dușurile. Asta o am deoarece am spus "Sigur, cum credeți" proiectantului și am plecat în Europa. În timp ce imagini de foste orgii se ștergeau ușor din mintea lui Kathy, Neil adăugă: Trebuia să mă învăț minte acum patru ani în Los Angeles, când un

"Sigur, cum credeți" m-a pricopsit cu un teren de squash. Dar poate ... Mai multe picături străluceau pe coapsa ei și el o atinse acolo cu degetul, întinzându-i– le pe piele. Poate ar trebui să te duc la L.A. și să jucăm squash.

O sărută ațâțător. Prin cămășa lui descheiată, Kathy puse mâinile pe pieptul lui. Apoi mâinile ei alunecară pe abdomenul lui și Kathy gemu de dorință și-l îmbrățișă pe după umeri. Sânii ei fini se turtiră de mușchii lui și-l simți respirând mai repede.

Sărutările lor erau amețitoare, presărate cu șoaptele lui de dragoste. Îi trase mâinile pe sâni și el îi dezmierdă sfârcurile.

Kathy își vârî mâinile în părul lui. Îl sărută pe sprâncene, pe gene, pe pomeții obrajilor. Adorarea pe care n-o spusese se manifesta acum fizic, și-i pronunța numele plină de dorință. Nu era ușor pentru Kathy să i se dăruiască, așa cum era cuprinsă de îndoielei, care însă acum se risipeau sub atingerea lui de foc.

– Spune-mi că și tu mă dorești, spuse Neil. Spune-mi, scumpo ...

– Ce trebuie să fac? întrebă Kathy cu răsuflarea întretăiată. Să mă topesc?

– Da, scumpo, să te topești, șopti el. Să te topești în mine ... Îi desfăcu bustiera. Sânii ei care o dureau de dorință pulsară sub gura lui fierbinte.

Buzele lui coborâră pe pântecul ei.

– Dragoste, cum reușești să ai un gust atât de ... bun. Vreau ... Doamne, nu te opri, murmură Neil în timp ce Kathy îl săruta pe ceafă. Vreau să-ți scot slipul ... Vreau să te sărut peste tot ... Da ...

Buzele lui o ardeau și dragostea o umplea ca o ceață. Atingerea intimă a degetelor lui o făcu să geamă. Își scoase și el hainele. Întinzând-o tandru pe covor, intră încet în ea.

Mult mai târziu, lipită de trupul lui, Kathy spuse visătoare:

– Nu mi-ai spus că ai un pat cu apă.

Limba lui îi mângâia lobul urechii.

– Nu? Îl am de zece ani, m-am obișnuit cu el. Dacă nu-ți place ...

– N-am spus asta. Dar cum ...

– Se face dragoste în el? e foarte plăcut. Așteaptă un minut. Vei afla pe pielea ta.

Capitolul 11

Trezindu-se dimineața în brațele protectoare ale lui Neil, Kathy îl auzi oftând, apoi zicând:

– Noaptea trecută a fost prima oară când am văzut cum ieșeau câlții din patul meu cu apă.

Merseră la un restaurant unde chelneri în sacouri le serviră suc de grepfrut și pâine prăjită cu sos de afine la micul dejun. Abia când ieșiră, un bărbat scund care îi fotografie o făcu pe Kathy să se simtă prost. Pentru Neil probabil că era ceva obișnuit, căci el reacționă cordial, strigă fotograful pe nume și-i spuse relaxat lui Kathy:

– De la ziar.

Kathi nu mai fusese într-o metropolă atâta timp și Neil plănuia să-i arate orașul, dar terminară în apartamentul lui, îmbrățișându-se. După-amiază, vizionară un film pe un ecran cât peretele, din patul lui Neil. În timp ce o îmbuiba cu șampanie cu struguri, Neil îi spuse că avea un angajament pentru seara aceea.

Angajamentul însemna un concert la Madison Square Garden.

O duse prin labirintul culiselor, de unde se auzea mulțimea vuind și formația din deschiderea concertului. Neil, într-o haină de piele fină, cămașă albă de mătase și pantaloni strâmți și negri de piele, își făcea loc pe culoare.

Neil nu avu timp s-o prezinte pe Kathy, căci toți vroiau să-i capteze atenția. Se simțea invizibilă la brațul lui.

Bobby Rowen, faimosul basist al lui Neil îl salută călduros pe acesta. Zâmbindu-i apoi lui Kathy, întrebă prietenos:

– Ea cine e, Neil? Și de ce o ascunzi sub braț de parcă ar fi o caracatiță?

Neil o sărută pe obraz.

– Deoarece ea și cu mine vom fi gemeni siamezi, spuse Neil. Mâine ne vom interesa

să fim lipiți chirurgical unul de altul. Kathy, vreau să-l cunoști pe ...

– Neil! Femeia care apăruse în prag era la fel de înaltă ca Neil și subțire ca o trestie. Era blondă cu ochi căprui. În urechi avea câte două găuri, pentru a susține câte un cercel de argint și unul de aur în fiecare ureche. Când îl îmbrățișă puternic pe Neil, Kathy zări o panseluță tatuată pe mâna ei. Neil îi spusese de soția lui Bobby Rowen și buna lui prietenă, Sandy.

Ciufulindu-l pe Neil, blonda spuse:

– Bună, urâtule. Ai citit scrisoarea mea?

– Sigur. Ceai descălțat și gripă în Tokyo: petrecere pentru Bruce în L.A.

Bob Rowen o luă pe Kathy de lângă Neil și o prezentă soției lui:

– Scumpo, uite, Neil ne-a adus-o pe Kathy din Winconsin.

– Wisconsin, prostule, zâmbi Sandy.

Îmbrățișând-o cu o mână pe Kathy, îi spuse: De mult vroiam să te cunoaștem, Kathy! Se vede dintr-o privire că ești prea bună pentru el.

– Este, fu Neil de acord, dar și eu pot progresa. Kathy, scumpo, eu ...

Fu întrerupt de apariția unui bărbat.

– Neil, scumpule! Studiindu-le pe cele două blonde din brațele lui, Kathy fu de părere că erau ori gemene, ori clone. Probabil crezi că m-am supărat pe tine pentru că te-ai baricadat acasă în ultimele două zile, n-ai răspuns la mesaje, ai lipsit de la ședința foto. Iar portarul tău mi-a arătat un bilet de-al tău pe care scria: "Nu lăsa pe nimeni să urce, mai ales pe Aronowitz!" Dar nu sunt supărat pe tine. Ai făcut o publicitate bună azi-dimineață. Scoase din buzunar o pagină de ziar și i-o arătă lui Bobby. Uite, pe prima pagină.

Kathy văzu poza cu Neil și cu ea la restaurant. Titlul spunea: "Stratton marchează din nou". În articol se refereau la ea ca la "ultima intrare în clubul manechinului lunii al lui Stratton".

– Clubul manechinului lunii? întrebă ea uimită.

Bob îi răspunse:

– Vor să spună că arăți ca un manechin. Nu te supăra. Tipii ăștia sunt plătiți pentru insinuări.

Aronowitz întrebă:

– Deci ea e puicuța? Te simți bine, scumpo? Face bine reputației unei femei să

salte două zile în patul cu apă al lui Neil Stratton.

Râsetele încetară când Neil spuse aspru:

– Ai grijă, Mickey. Următorul tău cuvânt poate fi ultimul.

– Hei, glumeam și eu, Neil, scumpule. Aronowitz dădu drumul uneia din însoțitoarele lui și o îmbrățișă pe Kathy, care îndură, țeapănă. Îmi place, e ca un înger. Ce ochi, ce păr! Uite ce crește în Minnesota.

– Wisconsin, îl corectă Sandy Rowen.

– Tot aia. Marile lacuri, ferme de vaci, nu-i așa? Luă două pahare și o sticlă de Dom Perignon de pe o tavă care trecea. Dă-i șampanie. O merită! Ești o fetiță bună, Kahty, îmi place de tine. Vezi, Neil, mă port frumos cu ea.

Acest incident atrase atenția asupra ei. Dar interesul celorlalți, în afară de membrii formației, era pentru a-i face pe plac lui Neil, nu pentru că le păsa de ea.

Clipele care urmară aveau să fie printre cele mai cinice din viața lui Kathy. Adulat, ochii lui Neil erau strălucitori. Era Neil aici, sau trecuse pe pilot automat?

Membrii formației din deschidere se întorseseră transpirați și exuberanți de pe scenă și mulțimea vuia.

– I-am pregătit pentru tine!

Deși o durea capul, Kathy încerca să converseze inteligent cu Sandy Rowen despre industria de discuri din Japonia când un membru al echipajului auto al lui Neil, îmbrăcat cu un tricou pe pieptul căruia scria "STRATTON" cu litere mari îi făcu semn cu degetul mare în sus lui Stratton că trebuie să intre în scenă.

– Ești gata, omule? strigă el.

– Sigur, răspunse Neil. Unde e Alan? A, vine. Tom e cu el, Kathy scumpo ... Își împreunase degetele cu ale ei și o ducea spre scenă.

– Neil, scumpule, așteaptă! spuse Aronowitz. Faci sau nu reclama aia pentru blugi? Trebuie să le dau un răspuns.

– Mickey ți-am spus că nu-mi plac. Nu port blugii ăia, așa că n-o să le fac reclamă.

– Doamne, scumpule, ce probleme îmi faci! Ești ultimul meu client cu conștiință. Ce e atât de rău la blugii ăia?

– Nu-i plac, spuse Sandy.

Neil urcă pe scenă. Publicul vui.

Neil stătea nemișcat cu microfonul în mână, ca un zeu. Încet, duse microfonul spre buze și publicul erupse.

Kathy se simțea străină. Și doar ieri Neil spunea că nimic din afară nu putea interveni între ei. Aveau moduri de viață diferite. Nu-i ceruse să se mute la el. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, ce i-ar fi putut răspunde?

Neil și publicul. Erau echipa perfectă, trăiau în simbioză.

Când concertul ajunse la jumătate, Neil veni la ea în culise.

– Iartă-mă, scumpo. Știu că miros ca un ponei transpirat.

Nu era așa. Îi plăcea mirosul transpirației lui masculine, dar n-avu timp să-i spună, căci oamenii se înghesuiră în jurul lor, vrând să-i capteze atenția lui Neil. Neil îi dădu drumul din brațe doar când își schimbă cămașa. Apoi o trase pe Kathy pe scenă.

– Neil! Ce faci? Dă-mi drumul!

– Vreau să cânt cu tine, spuse el.

– Ce? Neil, nu ! Oprește-te! Nu-mi face asta, Neil! Nu vreau ...

– Taci, scumpo. E în regulă. Ține minte, ține microfonul lângă buze.

Ar fi putut fugi, dar dacă se împiedica și o vedea lumea? Sub lumina reflectoarele, o mare de oameni de nouă ori mai mare decât populația orașului ei o privea. De ce credea Neil că ea putea face asta? Da, cântase cu el în Apple Grove în fața cunoștințelor. Dar asta? Tremura. În furtuna de aplauze amestecate cu curiozitate, cine era fata de lângă Stratton? Kathy se întreba dacă i se vede slipul. Apoi își aminti cu oroare că nu-și pusese nici unul!

– Doamnelor și domnilor, spuse Neil, vreau să vă prezint pe cineva la care țin mult. O luă de umeri. Mama mea.

Publicul râse cu prietenie, dar Kathy abia auzea cuvintele cu care Neil o prezenta din nou. Cântară un cântec de dragoste. Lacrimiîi încețoșau vederea și-i înecau gâtul când cântecul se termină. Ieși de pe scenă, după care izbucni în suspine în brațele unui om din echipa lui Neil

Sandy o luă de umeri, o duse într-o încăpere goală și o așeză pe un scaun.

Kathy își suflă nasul într-un șervețel de hârtie și bău cafea dintr-un pahar de unică folosință, abia după zece minute își reveni destul ca să spună "mulțumesc". Sandy

stătea în fața ei, pe o masă metalică. Cămăruța era plină cu scări de lemn, mături, cutii de scule, taburele și lăzi numerotate.

– Îmi pare rău, spuse Kathy, de obicei nu sunt așa, face des asta, trage oameni pe scenă împotriva dorinței lor?

– După câte știu, asta e prima dată. Nu prea ți-a plăcut.

– Nu, spuse Kathy. E greu de descris. Ce-a fost asta? Un test ca să vadă cum mă descurc pe scenă?

– Vrei să-ți spun ce cred eu? A fost trei părți adrenalină, două părți whisky și o parte nesimțire masculină. A uitat cum e să fii timid, dacă a știut vreodată. A fost în centrul atenției încă din leagăn

– Poate a vrut să se joace cu noua lui jucărie, spuse Kathy, aruncând la gunoi un șervețel de hârtie.

– Sau poate a vrut doar să cânte cu tine. Te-a mai făcut să plângi așa?

– Nu știu. Cred că da. Nu-mi amintesc. Câteodată a fost vina mea. N-am un temperament prea exuberant.

Sandy zâmbi.

– Ei bine, obișnuiește-te. Poate că e cam obișnuit să i se facă poftele, dar e generos.

Ți-a spus ce face de șase săptămâni?

– Natalie, spuse Kathy.

Dezgustată, Sandy spuse:

– O femeie rapace. Dar credincioasă lui Peter, te asigur. Soțul lui Natalie, Peter, obișnuia să cânte cu Neil și Bobby. Oricum, continuă Sandy, s-au despărțit deoarece erau toți talentați și vroiau să meargă în direcții diferite. Nu s-au certat, dar se priveau urât. După aceea, Neil a plecat și restul e istorie. Iar Peter s-a apucat de heroină. Și-a prăjit creierul. După ani de încercări, Natalie l-a convins să se trateze și l-a ademenit cu faptul că Neil vrea să scoată un album cu el. L-a sunat pe Neil după ce i-a promis lui Peter, așa că Neil a fost de acord, așa că a lăsat totul baltă și a venit la New York să înregistreze. Dar Peter era atât de speriat că o va da în bară, încât din șase ore, patru se certa. Toți spun că n-ar fi reușit fără Neil alături, ghidându-l la fiecare pas.

Costurile de producție au fost trei sute de mii de dolari. Casa de discuri a fost furioasă, dar Neil i-a calmat. Oricum, discul e bun și se crede că-l va pune pe Peter înapoi pe picioarele lui. Sandy goli paharul de

șampanie. Se spune că Neil s-a enervat doar o dată ... în seara când unul din puștii aceia ai tăi s-a accidentat în Wisconsin și Peter a încercat să nu-l lase pe Neil să se ducă la el.

– Eram supărată pe el când a venit, spuse Kathy. Îmi trimisese un munte de trandafiri.

Kathy auzi pași alergând pe hol și-l auzi pe Neil strigând-o. Ușa se deschise.

– Doamne, ai plâns! spuse el stând în ușă, transpirat.

– La ce te așteptai? întrebă Kathy. Neil, m-ai obligat să cânt în fața tuturor! Era să mor.

– De ce? Cântai ca o zână.

– Neil, n-am voce. De ce râzi de mine?

– Și-a lăsat un public de nouăsprezece mii de oameni și a venit la tine, pentru că i s-a spus că plângeai. Romeo, sărut-o și apoi vino să-ți iei rămas – bun de la public.

Când îl văzu din nou, Neil se schimbase și făcuse un duș. Kathy vroia să plece și să fie singură cu el într-un loc liniștit, departe de admiratori, dar Neil o întrebă dacă vroia să meargă la o petrecere și Kathy acceptă.

Petrecerea era în apartamentul unei tinere actrițe bogate. Erau multe celebrități acolo.

Unii erau prieteni între ei, dar Kathy vedea doar aparenta lor faimă și îngâmfare.

Faptul că Neil cântase cu ea îi ridicase rangul în această lume exclusivistă, dar Kathy nu se simțea mai bine. Născută și crescută într-un orășel , nu se mai simțise niciodată atât de străină. Acești oameni aveau în comun succesul. Cel puțin, așa se părea. Obosită, pe la ora unu noaptea nu mai putea privi cum Neil e prezentat prietenului cuiva și sărutat. Abia acum vedea la ce tentații eraexpus.

La două și jumătate plecară.

În holul apartamentului lui Neil, Kathy își puse mâinile în jurul gâtului lui și începu să-l sărute cu disperare, lipindu-se de el.

– Ce e scumpo? întrebă Neil. Mai bine discutăm...

Dar era prea obosită ca să discute, vroia doar să-l stârnească.

– Nu scumpo, așteaptă, spuse Neil. Te rog.

– Neil ... nu mă face să aștept, șopti ea.

Dulceața împreunării lor o făcu să verse lacrimi. Dar chiar și în clipa celei mai mari apropieri, simțea cum visele ei se îndepărtau, se îndepărtau...

***

Când se trezi, afară era soare. Găsi un bilet de la Neil pe noptieră:

"Scumpo, n-am vrut să te trezesc. Trebuie să fiu la studio la opt și jumătate. Dormi liniștită. Dacă vrei să vii la studio, e o mașină care te așteaptă afară. Nu am fost minunați aseară? Ai cântat bine, de asemenea. Neil".

Ceasul de mână al lui Kathy arăta opt și douăzeci. Somnoroasă, se culcă la loc. Deodată, telefonul începu să sune. După ce sună de șase ori, Kathy ridică receptorul și spuse:

– Alo?

– Bună. Era o voce masculină, atrăgătoare. E superstarul liber să vorbească cu tatăl lui? Sunt Jim Sratton din Virginia.

– Îmi pare rău, domnule Stratton, nu e aici în clipa asta. E la studio. Apoi ca o proastă, spuse: Eu sunt menajera.

– O, bine. Vocea părea amuzată. Pot să-i las un mesaj? Spune-i să mă sune. Voi veni la

New York săptămâna viitoare și vroiam să iau prânzul cu el.

Lui Kathy îi venea să sară pe fereastră. Dar îi era teamă că va ateriza într-un grup de fotoreporteri. Doamne, dacă tatăl lui Neil ar fi venit la ușă șii-ar fi deschis îmbrăcată în halat?

Pe picioare moi, Kathy se îmbrăcă. În timp ce-și peria părul, telefonul începu să sune, dar de data asta îl privi cu groază. Luându-și geanta, fugi din apartament.

Afară era înăbușitor de cald, iar cerul era plumburiu. În mașina americană de lux era un șofer tânăr.

Aerul condiționat funcționa prost în studioul de înregistrări și aerul era greu.

Urmărind instrucțiunile recepționistei, Kathy o luă la stânga,intră pe a treia ușă și intră într-o cameră de control modernă.

– Kathy, de acum încolo vreau să cânți alături de mine, spuse Neil.

Era îngrozită. Era timpul să se întoarcă acasă.

Capitolul 12

Veni noiembrie, frunzele căzuseră, dar cerul era albastru; în alte zile, ca astăzi, ploua cu găleata și era răcoare.

Vara era departe, Kathy stătea în atelierul ei, luând o pauză din repararea unui clarinet, privind o plantă de ghiveci.

Neil o trimisese.

Își aminti, a mia oară, cum fugise de el din New York.

Ajunsese acasă de trei zile când începuseră să sosească florile. Întâi un coș imens cu un bilet.

"Primele litere ale numelor florilor pe care ți le trimit vor alcătui un mesaj"

După ce primi multe flori, descifră: "TE IUBESC".

De cinci săptămâni nu mai primise nici un semn de la Neil, doar o scrisoare de la Sandy, care se termina cu: "Păstrăm legătura. Îmi placi."

Se auzi clopoţelul de la uşă şi Eric Carpenter, urmat de Mike şi Sticks, intrară cu un val de răcoare.

– Ce mai faceţi, doamnă Carter? întrebă Eric.

– O, binişor. Am obosit să mătur frunzele ude de pe trotuar. Cum se vinde albumul? Suntem deja în top?

Eric zâmbi.

– Mike a fost sunat azi la şcoală de către cineva care vrea să distribuie albumul la nivel naţional. Incredibil, nu-i aşa?

– Să nu vi-o luaţi în cap, spuse Kathy. Ce ziceţi, urcăm să bem nişte cidru? Vă usuc hainele pe calorifer.

– Ne pare rău, trebuie să exersăm, spuse Mike. Am trecut deoarece ... Ezită, apoi puse o traistă pe masă. Ştiaţi că Neil Stratton e în Los Angeles săptămâna asta?

– Eu ....Nu.Nu ştiam.

– Ştiu, credeţi că sunt doar un puşti, dar am învăţat ceva de la dumneavoastră, spuse Eric. Vă amintiţi când vroiam să aruncăm o înregistrare? Ne-aţi zis să n-o facem. Chiar şi

ideile bune necesită să fie duse la îndeplinire cu efort. Știu că nu e același lucru între dumneavoastră și Neil, dar ... Atinse traista. Deschideți asta când sunteți singură, bine?

Sticks spuse:

– Tipul vă iubește cu adevărat, doamnă Carter.

După ce plecară, Kathy întoarse plăcuța pe care scria "Închis" la ușă și se duse în spate. Pipăi traista. Părea a fi un disc.

După zece minute, o deschise. Pe copertă era o cale ferată la țară. Neil Stratton: Podul Negru.

Cu inima bătându-i cu putere, Kathy se împiedică pe scări. Cântecul care da titlul albumului, "Podul Negru", era primul.

Vocea caldă a lui Neil se auzi curând în cameră. "Frumoasa mea, ești cel mai frumos lucru pe care ochii mei l-au văzut vreodată ... de ce ne-am despărțit?" ... și refrenul:

"Spuneai că lumea mă iubea,
Dar aveam nevoie doar de tine,
Du-mă iar la Podul Negru,
Hai s-o luăm de la-nceput."

Ascultă cântecul la nesfârșit.

Văzu fluturii magnetici de pe frigider, așezați în formă de inimă de către Neil. Cum de putuse crede că putea fugi de el?

Kathy se lăsă cuprinsă de amintiri. Își aminti mirosul de pin și zumzetul albinelor. Pe jumătate incoștientă, ridică receptorul, apoi îl lăsă la loc. Nu. Să simtă căldura îmbrățișării lui, vocea lui spunându-i șoapte de iubire. Avea o nevoie disperată să fie lângă el.

Va merge cu autobuzul. Nu prea avea bani.

Se grăbi la bancă. Apoi se întoarse și-i scrise un bilet lui Renee. Luă motoreta până la Madison și de acolo autobuzul, după ce-i plătise zece dolari proprietarului unei benzinării ca să-și poată lăsa motoreta acolo o săptămână.

După șaizeci și cinci de ore, ajunse la Los Angeles. Printre palmieri, trecătorii purtau mâneci scurte în noiembrie. Ce-i venise să vină neanunțată?

Dacă Neilnu mai era aici?Dacă își găsise altă iubită?

Găsi un telefon, scoase numărul de la Sunrise Corporation din buzunar și-l formă. Un mesaj înregistrat o anunță că birourile erau închise la această oră. Sigur, era șapte seara.

Bine, Kathy, fii calmă. Cine mai putea avea numărul lui Neil? Renee. Vorbise cu el

de câteva ori. Sună cu taxă inversă. Nici un răspuns.

Încercând să nu intre în panică, adună destule monezi ca să sune la Școala Walworth. Eric și Mike vorbeau tot timpul cu Neil. Sigur știau ... Dar la Walworth, o voce iritată îi spuse că era târziu și băieții nu mai aveau voie să vorbească la telefon.

Se duse la toaletă. Dar în timp ce-și spăla părul în chiuvetă, cineva îi fură traista.

Ești naivă, Kathy. Noroc că avea banii și biletul de întoarcere în buzunarul pantalonilor.

Găsi un ziar care anunța un concert al lui Neil în Los Angeles în seara asta. Bingo! Sau nu chiar. Dedesubt scria "NE PARE RĂU NU MAI SUNT BILETE". Nu mai avea ce face, trebuia s-o sune din nou pe Renee. Cheltui douăzeci și opt din cei treizeci și doi de dolari pe care îi mai avea ca să ajungă la stadionul pe care urma să aibă loc concertul.

Era un întuneric umed în parcarea de lângă stadion. Kathy transpira ușor și regreta că nu-și scosese bluza din traistă înainte să se spele pe păr.

Kathy avea două opțiuni:să se arunce în fața limuzinei lui Neil, sau să-și petreacă noaptea la Armata Salvării. Și dacă pe aici nu exista Armata Salvării?

Kathy nu mâncase toată ziua din cauza unei indigestii. Slăbită de foame, tensiune și remușcări, ameți. Unde era Neil? Măcar dacă ar fi rămas în stația de autobuz până dimineață.

Un străin o privea ca lupul pe Scufița Roșie.

– Bună, domnișoară, spuse el. Nu ți-a trecut ora de culcare? Nu fugi. Nu-ți fac rău. Ce faci aici singură? Ai probleme?

– N-am avut până n-ai apărut tu.

– Ai de ce să fii neliniștită. Ăsta nu e un loc pentru domnișoare. Câți ani ai?

– Douăzeci și patru.

Străinul râse.

– Hai minoro, spune-mi câți ani ai.

– Minoră! Furioasă, îi arătă permisul de conducere. Te-ai convins?

– Măi, măi, măi ... N-aș fi crezut. Arăți ca o puștoaică. Din Wisconsin, nu? Nu cred că ai bani.

– Așa e, spuse Kathy tristă. Hai, pleacă odată.

– Așteaptă puțin. Spune-mi întâi ce problemă ai.

– Cine ești? întrebă ea. Șeful parcării?

– Hai, spune-mi.

– Dacă numai așa te pot face să pleci ... Trebuie să intru în culise.

– La un concert al lui Neil Stratton? Imposibil, scumpo.

Străinul aprinse o țigară și i-o întinse, dar Kathy refuză. Vrei un bilet la concert?

– Da! Da, dar ... Ești bișnițar, nu-i așa?

El fu mulțumit de descrierea ei.

– Bine. Îl pot vinde altcuiva cu o sută cincizeci de dolari.

– O sută ... I se tăie respirația.

– Scumpo, Stratton ar umple un stadion de trei ori mai mare. Aș vrea să te ajut, dar n-o pot face pe degeaba, din cauza principiilor mele.

– Înțeleg, spuse Kathy. Ești un mercenar, nu-i așa?

– Foarte. Totuși, ne putem tocmi.

– Poate. Pantofii mei! Sunt comozi.

– Cred că altceva aș vrea de la tine.

Fu șocată. O luă după umeri.

– Duba mea, îi arătă el.

– Stai așa! Am un bilet de autobuz înapoi până la Madison. Poți să iei banii pe el.

– Cât?

– Am dat o sută patruzeci de dolari pe el.

– Ei bine, domnișoară, îl vei vedea pe Neil Stratton în seara asta.

Concertul trecea și Kathy privea la scările care duceau pe scenă. Avea disperată nevoie de Neil. La fel și publicul.

În fața scenei, bodyguarzii prindeau pe oricine se apropia. Kathy nu avea nici un plan, dar trebuia să-i capteze atenția lui Neil. Dar nu era ușor. Dacă s-ar putea sui pe scenă ...

Îi trecu prin cap că "Firecrackers" ar fi găsit o cale s-o suie pe scenă. Avea nevoie de un grup de tineri scandalagii.

Îi găsi la șase rânduri de scenă. Fețele lor păreau rebele. Kathy îi strigă unei fete din grup:

– Ajutor, trebuie să urc pe scenă!

Înfățișarea lui Kathy era de adolescentă.

Puștii fură de acord, fericiți să facă năzbâtii. Un adolescent o ridică pe umerii lui.

Brusc adolescenții creară o diversiune în cealaltă parte a scenei. O fată se trânti la pământ, prefăcându-se leșinată. Bodyguarzii se strânseră să vadă ce se întâmplă, iar băiatul o împinse pe Kathy pe scenă.

Neil nici n-o văzuse. Un paznic uriaș se repezi spre ea. Kathy se rostogoli pe scenă și-l prinse pe Bob Rowen de picior. El o

ignoră. Cum paznicul o prinsese, disperată, Kathy îl mușcă pe Bob de picior.

Atunci, el o privi. O recunoscu surprins. Se opri din cântat și-i făcu semn paznicului să o lase în pace. Neil n-o putea vedea, Bob era în fața ei.

Fu dusă în culise.

– O să plângi? o întrebă cineva din echipa lui Neil.

– Nu.

– Te duc la vestiarul trupei. Totul va fi bine. Hai, așază-te, spuse el. Relaxează-te, scumpo. Trebuie să mă întorc pe scenă. Te descurci?

După ce acesta plecă, se duse în fața oglinzii imense de pe un perete. Cu inima bătându-i puternic, cu brațele amorțite, privi fața palidă și ochii mari ca ai unei căprioare. Muzica încetă. Pe coridor se auzeau tot mai mulți pași. Trecură două minite. Apoi auzi vocea lui Neil, răgușită după efort.

– Vreau să scoateți fata aia din cabina mea acum. Și când veți mai încerca să-mi faceți rost de o femeie, vă arăt eu!

– Neil, căposule, nu vrei s-o vezi? Era Bob Rowen.

– Voi uita că ai spus asta, Bobby.

Alan Despensa intră, îi zâmbi și o chemă.

– Nu, gemu ea. Nu vrea să mă vadă.

Despensa o ciupi de obraz și-i spuse să tacă. Neil era cu spatele la ea, discutând cu Bob Rowen, care arătă spre ușă.

– Ce naiba vrei? întrebă Neil.

Nu vreau să mă întâlnesc decât cu o singură femeie, și aceasta e... Ochii îi căzură pe ea.

– Kathy!

Se priviră.

– Kathy ... spuse Neil din nou.

Nu-i venea să creadă. În ochii lui apăru mânia.

– Domnișoară, ce vrei să dovedești? se răsti Neil.

Atunci, se mânie și ea.

– Nu vreau să dovedesc nimic, Stratton. N-o să te mai caut.

Neil se opri în fața ei. O mângâie pe păr.

– Cu ce ai venit?

– Cu autobuzul, răspunse Kathy.

– Cu autobuzul?

– Da. Am venit cu autobuzul, bogătanule. Cum credeai că am ajuns aici? De ce râzi?

O îmbrățișă râzând.

– Ce e atât de amuzant, prostule?

– Scumpo, eu și Renee am anunțat patrula rutieră din șase state să te caute. Credeam că vii cu motoreta.

După o oră și jumătate, Kathy era în frumoasa vilă a lui Neil, hrănită, spălată, îmbrăcată într-o cămașă de-a lui, privind pe o fereastră cât peretele luminile Los Angelesului. Îl auzi pe Neil întorcându-se din bucătărie.

– Te-a văzut jumătate din presă, spuse Neil.

Se lipi de ea.

– Nu-mi pasă. Ție îți pasă?

– Doar de dragul tău. Vrei să te măriți cu mine, domnișoară?

– Da. Îi dădură lacrimile. Închise ochii sub mângâierea lui blândă. Știi, nici n-am avut timp să ne sărutăm.

– Știu, zâmbi el. Începu să-i descheie cămașa. Apoi și-o descheie pe a lui. Pielea lor se atinse și se sărutară. Te iubesc, șopti Neil. Îi vârî cămașa înapoi în pantaloni și o mângâie pe obraz. Scuză-mă, testosteronul e de vină. Două luni e mult timp.

Se bucura că n-o înșelase. Se întreba ce găsise la ea.

– Mă bucur că-ți tulbur hormonii. Acum te poți ușura. Neil zâmbi.

– Disperarea mea de a face dragoste cu tine e depășită doar de cea de a discuta cu tine. Scumpo, te măriți cu un șomer?

– Poftim?

– Vreau să mă las de cântat, Kathy. M-am săturat. Înțelegi ce spun?

– Da. Dar, Neil, eu ...

– N-o fac de dragul tău. Tu mi-ai dat curaj să scap din capcană. Nu știam cum ar fi dacă n-aș mai fi faimos. M-am săturat să fiu doar vedeta din presă.

– Neil, fanii tăi te iubesc.

– De ce mă iubesc, pentru că sunt ca un idol? Pinocchio vrea să fie un băiețel adevărat, Vreau o casă unde să trăiesc cu tine. În Apple Grove, dacă-mi poți ține de cald iarna.

– Neil, vreau copii. Tu vrei?

– Da. Întâi, am putea să-l adoptăm pe Eric Carpenter.

Izbucniră amândoi în râs.

Sfârșit